Taxa poștală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 11

JEAN DE LA HIRE

5 Lei

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE

APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Lupta navală

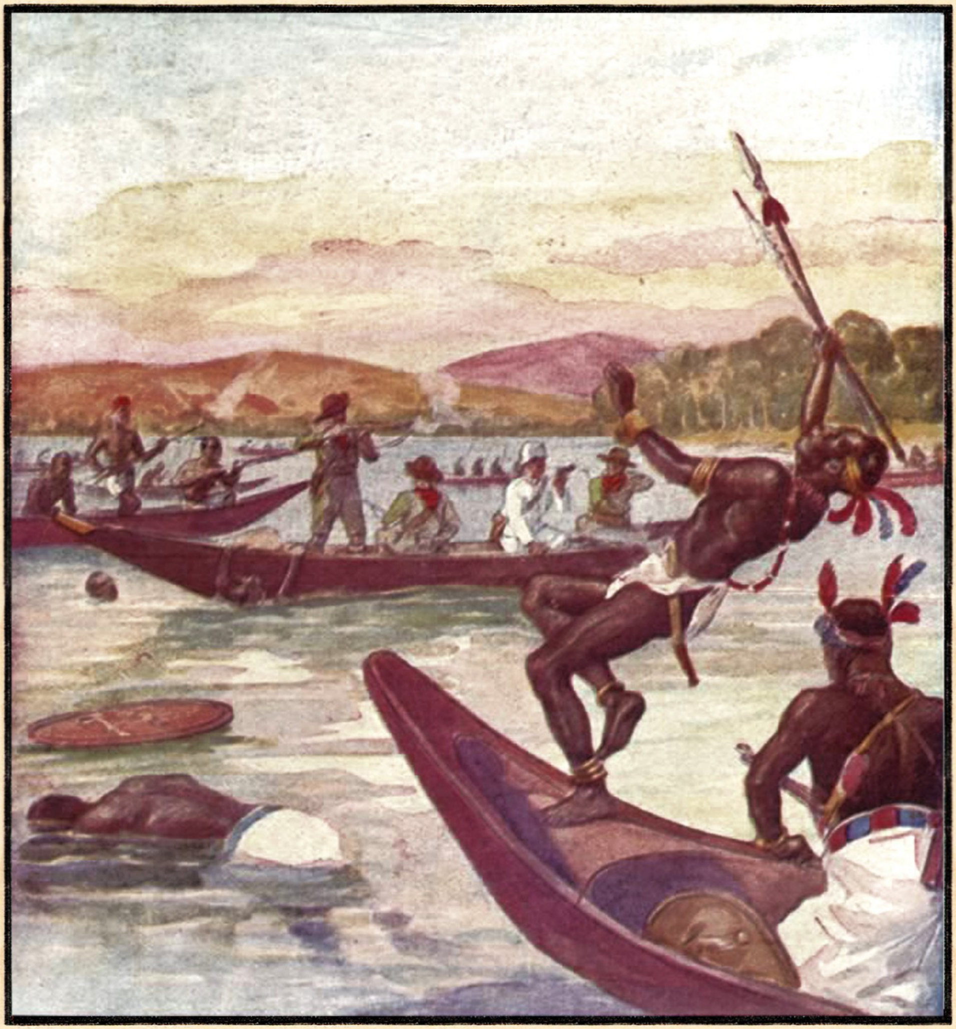

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI

Jean de la Hire

CEI TREI CERCETASI

Lupta navală

Nr. 11

V.1.0

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE

An apariţie:
1934

CAPITOLUL I
Asediaţi de maimuţe

Prima rază de soare a acelei zile de vară tropicala, după ce argintă spuma apelor ultimei din cataractele lui Stanley, lunecă de-a lungul arborilor, ce formau un fel de alee pe malul drept, pătrunse prin desiş şi trezi milioanele de insecte ce furnicau prin pădurea virgină, păru că se opreşte ca să lumineze cel mai straniu spectacol.

În mijlocul unui vast luminiş se înălţa unul din acei arbori gigantici, care sunt regii pădurii virgine: un baobab.

Avea vreo douăzeci de metri în circumferinţă. Trunchiul formidabil nu se înălţa decât la şapte sau opt metri de la pământ şi la înălţimea aceasta se împărţea în ramuri colosale care, întinzându-se în toate părţile, formau deasupra luminişului un umbrar prodigios.

Dar ciudăţenia spectacolului nu consta în acest arbore, de vreme ce baobabii sunt foarte numeroşi în regiunea Congo-ului

Extraordinarul îl alcătuiau animalele care furnicau în jurul lui.

Maimuţe, mii de maimuţe, jucând, sărind, alergând, dându-se peste cap, învârtindu-se de colo, până colo aşa, încât privirea nu se putea opri asupra nici uneia care să fi stat pe loc.

Erau din specia destul de comună a cimpanzeilor cu trăsăturile omeneşti şi aerul aproape feroce. Agitaţia printre acele animale adunate în acel loc provenea de la o serie de momente extraordinare, de asta prezenţa lor în număr atât mare.

Detunătură după detunătură răsună în aer din diferite puncte ale arborelui ţâşneau focuri ce coincideau cu explozia unui glonţ în corpul unei maimuţe.

Acest corp făcut bucăţele de glonţul explozibil zbura un toate părţile în fâşii sângerânde. Dar animalele nu păreau să fie speriate nici de detunături nici de ravagiile pe care le făceau. Dimpotrivă, furia lor se înzecea.

Cele care erau aproape de baobab se azvârleau asupra trunchiului, încercând să-l escaladeze, apoi cădeau peste celelalte care erau dedesubt.

Altele, mai sprintene, ajungeau până la ramuri. Dar, atunci, din trunchi se ivea un braţ negru, înarmat cu o secure, care se abătea pe craniul animalului, doborându-l la pământ.

Baobabul prezenta acea particularitate, ades întâlnită printre arborii seculari şi chiar la bătrânii măslini din regiunile Italiei: avea trunchiul mâncat şi găurit de ani.

Scoarţa lui şi partea din lemn rămasă intactă erau brăzdate de

lungi crăpături, care formau un soi de ferestruici.

Şi prin aceste ferestruici oamenii refugiaţi în acel trunchi trăgeau asupra mulţimii de maimuţe de care erau literalmente asediaţi.

O asemenea situaţie, oricât ar fi de ciudată, e mult mai frecventă decât s-ar crede şi e cunoscută de toţi exploratorii.

Când animalele se găsesc adunate în număr mare şi sunt în faţa unui duşman, fie el om sau bestie, ele găsesc în propriul lor număr curajul de a ataca chiar pe unul mai puternic decât ele.

Căci instinctul lor le face să-şi dea seama că, ar putea să triumfe asupra adversarului mulţumită numărului lor şi atunci, se încăpăţânează şi sunt în stare să se lase să fie ucise sau devorate până la ultimul, decât să cedeze un pas măcar din teren.

Şi, acest soi de furie colectivă nu e o prerogativă a animalelor sălbatice. Se citează numeroase cazuri de simple oi domestice, strânse în turmă numeroasă, care, deodată, printr-o exaltare a curajului, foarte rară la specia loc, ţin piept inamicului, fie el un lup, un vânător sau un păstor brutal.

Atunci, devin literalmente turbate. Toate simptomele turbării canine se manifestă. Furia le orbeşte şi le schimbă într-atât firea încât devin aproape mai periculoase decât animalele cu adevărat feroce. Un asemenea fenomen se petrecea în timp ce maimuţele înconjurau baobabul.

Dar, care erau vrăjmaşii împotriva cărora se manifestau? În baobab, într-o scorbură seculară şi foarte înaltă erau unsprezece oameni: patru albi şi şapte negri.

Cei patru albi erau: Raimondo Balsan, Marius Colombo şi Jean Maria Callega zis Jean Bart, cei trei cercetaşi din Italia şi americanul John Rock.

Aceşti patru tineri făceau înconjurul lumii, după o serie de aventuri emoţionante.

Şase negri având ca şef un splendid colos numit Zomba, care era soldat abisinian, aparţineau coloniei franceze din regiunea Congo-ului şi se numeau Ubanghi..

Aceşti unsprezece oameni şedeau în interiorul baobabului lui pe nişte trepte naturale formate de-a lungul peretelui prin degradarea inegală produsă de ploi, de soare şi de ani.

Jos, cei patru albi, deasupra lor, la distanţe aproape egale, cei şapte negri cu Zomba pe treapta superioară, înarmat cu o secure plină de sânge, numai albii aveau carabine şi împărţiţi la cele patru puncte cardinale, trăgeau la intervale, printre crăpăturile trunchiului.

Dar, în cavitatea arborelui, era ceva şi mai neaşteptat; o pirogă, una din acele lungi piroage indiene, făcută dintr-un trunchi de arbore scobit. Ea era rezumată de perete şi sub băncile vâslaşilor se vedeau înşirate.. Mai multe baloturi şi două sau trei lăzi bine legate cu frânghii

ca să nu cadă.

Situaţia exploratorilor era uşor de explicat.

Ameninţaţi de sălbateci, în contra cărora luptaseră o zi *şi* o noapte, putuseră profita de un moment în care nu erau văzuţi de aceştia, cu mult mai numeroşi decât ei şi se refugiaseră în trunchiul, acelui baobab descoperit întâmplător şi ceata sălbaticilor trecuse, urlând, prin acel luminiş, fără să bănuiască prezenţa lor în acel neaşteptat refugiu.

Şi, în momentul în care cei patru albi şi cei şapte negri se pregăteau să iasă din arbore spre a relua iarăşi drumul prin pădurea virgină, transportând piroga până la cataractele lui Stanley, fuseseră văzuţi de o turmă de maimuţe sosite chiar atunci.

Unul din negri, în glumă, azvârlise cu o lopată într-o maimuţă care era mai aproape. Acest atac, stupid, deşi inofensiv, exasperase într-atât pe animale, încât se precipitaseră îi masă asupra celor trei cercetaşi pe când aceştia se coborâră din arbore cu ajutorul unei frânghii.

Tineri fuseseră nevoiţi să se urce din nou în arbori până la punctul intersecţiei ramurilor, iar negrii abia avuseseră timpul să-i ajungă, deoarece în mai puţin de cinci minute luminişul se acoperise de maimuţe care coborâseră din arborii vecini.

Furia unora deveni furie colectivă şi prezenţa lor făcea imposibilă orice ieşire. Şi asta dura de douăzeci şi patru de ore.

De o zi şi o noapte cei refugiaţi în arbore, trăgeau în zadar focuri de carabină.

La început trăseseră fără întrerupere făcând adevărate ravagii. Dar s-ar fi zis, că de fiecare maimuţă ucisă ieşeau alte zece în loc. Aşa că renunţară repede la acea zadarnică risipă de muniţii.

Numai din când în când mai riscau câte o salvă, nu atât de nevoie, cât pentru a-şi mai destinde nervii încordaţi, sperând că maimuţele vor fugi însfârşit, dar acest optimism nu fu răsplătit.

În loc de a scădea, numărul sporea mereu.

În cursul nopţii toţi se odihniseră, pe rând.

Nu încetară nici o clipă de a face de pază, de teamă că maimuţele, neauzind nici un zgomot, să intre pe sus.

Când se făcu ziuă, cei patru albi erau în culmea disperării şi istoviţi de oboseală.

— La naiba, bombăni Marius, am început să mă satur. Alaltăieri erau Issanghi; acum maimuţele. N-o să mai ieşim din blestemata asta de regiune? Dac-o merge tot aşa şi vom întâlni la fiecare pas aceleaşi obstacole primejdioase şi ridicole n-o să mai ajungem niciodată să facem înconjurul lumii.

De obicei, reflexele lui Marius, totdeauna pitoreşti îi făceau pe toţi să râdă, dar, de data asta, nimeni nu zâmbi măcar.

Fără îndoială pericolul acelui asalt era foarte mic; provizii erau în abundenţă şi puteau dura încă cincisprezece zile aşa. Dar, trunchiul acela, cu toată comoditatea pe care o prezenta, devenea cu timpul odios unor oameni, care aveau unicul scop de a umbla şi de a explora cât mai multe regiuni.

— Trebuie neapărat, declară Raimondo, să se termine în dimineaţa asta. Issanghi nu sunt departe. Dacă întâmplarea ar aduce pe vreunul aici, în curând am fi asaltaţi nu numai de maimuţe ci şi de dânşii.

— Foarte just! aprobă Jean Bart. Dar ai vreo idee. Raimondo?

— Cred că am eu una, întrerupse John Rock.

Cei trei cercetaşi se întoarseră cu o intensă expresie de curiozitate pe faţă.

Chiar şi negri, de sus, plecară capul. Nici ei nu mai puteau şi erau mai ales foarte ruşinaţi că aceea aventură era datorată imprudenţei unuia dintre ei.

— Vorbeşte! spuse Raimondo, nerăbdător amicului său.

Americanul încruntă sprincenele, se gândi, urmând:

— Ideea mea nu e cine ştie ce şi trebuie să vă spun de la început că, dacă o punem în execuţie, prima consecinţă va fi părăsirea piroagei.

— Mii de pipe! exclamă Marius, e plictisitor!

— Ascultaţi: Adineaori, pe când îmi terminam rândul de veghe, în sori, m-am urcat în locul lui Zomba spre a vedea maimuţele, mai bine decât de jos şi am observat că ramurile baobabului se întind foarte departe, amestecându-se printre ramurile altor arbori. Şi toate sunt destul de groase pentru ca nişte tineri sprinteni cum suntem noi şi negrii noştri să poată umbla pe deasupra lor. Putem deci, umblând pe aceste ramuri, să trecem luminişul, să părăsim baobabul şi, mergând pe deasupra altor arbori mai îndepărtaţi, să ajungem pe această cale aeriană pe malul Gongului.

Jean Bart, întrerupse.

— Dar, maimuţele ne vor vedea şi ne vor urma, vom fi înconjuraţi şi de data asta nu vom mai putea scăpa, ne vor face bucăţele.

— Ideea mea se bazează numai pe speranţa că nu ne vor urmări!

— După mine, ne vor vedea şi ne vor urmări, mii de pipe!

— Nu ne vor urma, dacă vom uza de anumite precauţii.

— Spune, să vedem!

— Ei bine, doi negri vor sta aici cu carabinele şi vor trage încontinuu asupra lor; astfel atenţia lor va fi încontinuu concentrată asupra trunchiului. Iar noi, furişându-ne în patru labe prin mijlocul ramurilor vom fi nevăzuţi, de oarece ramurile sunt de trei ori mai groase de cât noi.

— Şi cei doi negri rămaşi? întrebă Raimondo.

— Vor veni şi ei după noi, când la câţi va kilometri de aici vom îi

fabricat în grabă o plută din lemnele uscate ce se găsesc în abundenţă prin păduri şi mai ales în apropierea fluviului. Cu ajutorul ei vom ajunge aproape de mica plajă, unde voiam să ne ducem. Odată acolo vom trage o salvă de puşcă. Negrii rămaşi aici vor auzi semnalul şi vor pleca pe acelaş drum. Nemaiavând atenţia atrasă de detunăturile dinspre baobab e sigur că maimuţele vor vedea pe negri mergând din cracă în cracă. Dar nu importă, de oarece ramurile arborilor de-a lungul micii plaje ajung până deasupra fluviului. Cei doi negri atârnându-se de extremitatea lor se vor lăsa să cadă pe plută. Şi atunci vom debarca pe malul stâng al fluviului pe care-l vom urca. Mai sus de cataracte, în loc de a rămâne pe malul drept unde ne găsim acum. Iată ideea mea. Cred că nu prezintă nici un pericol ci dimpotrivă multe perspective de izbândă.

Urmă un minut de tăcere.

Fiecare se gândea, căutând, prin emulaţie să descopere o idee, care să fie mai bună. Dar nimeni nu găsi, de oarece nici unul nu făcu vreo obiecţie. Şi, cu vocea autoritară de tânăr şef, Raimondo zise:

— Se adoptă!!

— Dar proviziile? Muniţiile? obiectă Marius.

John Rock răspunse:

— Vom lua fie care în spate, atât noi cât şi negrii, câte un balot.

— Foarte bine! zise Raimondo. Şi de vreme ce ne-am hotărât, să nu mai pierdem timpul şi să plecăm.

— Totuşi, răspunse Marius, va trebui să reconstruim altă pirogă îndată ce vom ajunge mai sus de cataracte.

— Desigur, afirmă Jean Bart, căci e mult mai comod să continuăm a urca fluviul până la lacul Tanganyika şi vom ajunge chiar mai repede decât prin pădure.

Şi toţi se puseră pe lucru. Baloturile cu provizii, îmbrăcăminte şi mai ales muniţiile de război fură împărţite în unsprezece colete şi fiecare îşi legă unul în spate, după cum fac soldaţii.

Raimondo desemnă pe Zomba, şeful negrilor şi pe un altul, numit Chary, care era cel mai puternic ca să rămâie în urmă.

Expediţia dispunea de arme suficiente spre a înarma la nevoie pe toţi negri.

Zomba şi Chary îşi puseră securile la brâu, luară câte o carabină, îşi prinseră centurile-cartuşiere şi începură să tragă în maimuţe, care continuau să sară împrejur.

John Rock, care avusese această idee porni înaintea tuturor. Din treaptă în treaptă se urcă până ce ajunse la ramuri, alese pe aceia care se îndrepta în spre fluviu şi în patru labe, aproape târându-se pe pântece alunecă pe ea; în urma sa venea Marius şi Jean Bart, apoi cinci negri şi ca ariergardă Raimondo, şeful expediţiei.

Prevederile, lui John Rock se adeveriră.

Exasperate din ce în ce mai mult de gloanţele, care în, fiece clipă făcea bucăţele pe una din ele, maimuţele se agitau furioase, sărind una peste alta şi neizbutind s-ajungă sus tocmai din pricina acestor mişcări dezordonate.

Se agăţau câte cinci-şase în spinarea celeilalte şi cea care era direct agăţată de scoarţa arborelui, neputând susţine atâta greutate, fatalmente cădea, târându-se pe toată după ea.

Şi reîncepeau mereu acelaşi lucru fără răgaz.

Mulţumită înălţimii ramurilor, tinerii care se târau pe deasupra lor nu puteau fi văzuţi nici chiar de departe. Astfel că, fără obstacole şi fără greutăţi, cei nouă fugari ajunseră la extremitatea baobabului. Acolo le fu uşor, ascunzându-se în frunzişul des să treacă pe ramurile altui arbore învecinat.

Ramurile aceluia erau mai puţin drepte mai puţin orizontale de cât ale baobabului, dar erau acoperite de un frunziş mult mai des aşa că putură umbla drepţi; ajunseră astfel la trunchiul acestui arbore, apucară pe o ramură care urma în aceeaşi direcţie şi fură repede în apropierea altui arbore.

Reîncepură aceeaşi manevră. Astfel din frunziş în frunziş, din arbore în arbore, ajunseră deasupra unei micii plaje de nisip, pe malul fluviului.

Acolo se lăsară să alunece de-a lungul trunchiului ultimului arbore şi o luară în jos pe malul fluviului Congo.

Când se crezură destul de departe de luminiş, aşa încă să nu fie auziţi de maimuţe, se grăbiră să construiască o plută. Materialul nu le lipsea.

O revărsare recentă îngrămădise pe mal trunchiuri de arbori şi crăci groase care se uscaseră curând la soare.

Pluta fu construită pe doi trunchi lăsaţi liberi, care serviră apoi ca s-o împingă pe apă. Când totul fu gata, se îmbarcară.

Spre a nu mai pierde timpul nu se mai opriră să-şi scoată baloturile din spinare şi servindu-se de prăjini lungi o lua că în susul apei.

Ajunşi în faţa micii plaje, înfipseră prăjina pe fundul apei spre a ţine pluta nemişcată şi Raimondo scoţând browningul, trase. Apoi, aşteptară liniştiţi.

Aşteptarea nu fu lungă. După un sfert de oră se auzi larmă grozavă şi un zgomot de ramuri rupte şi de frunze smulse, care semnalau sosirea fulgerătoare a maimuţelor.

Expedientul lui John Rock părea că reuşeşte atât de bine încât cercetaşi nu mai puteau de bucurie. Începură să râdă gândindu-se la cei doi negri umblând în patru labe pe ramurile arborilor pe când maimuţele de jos le făceau un alai gălăgios.

— Mi de pipe! Parcă văd ce mutră or să facă maimuţe văzând pe Zomba şi pe Charry sărind de pe cracă pe plută

— Atât ar mai lipsi ca toată banda să se azvârle în apă ca să ne atace! observa John Rock.

— Nu cred, zise Jean Bart, căci nu tuturor maimuţelor le place apa.

Jean Bart de abia rostise aceste cuvinte şi se auzi un strigăt de triumf dintre ramurile ce înaintau deasupra apei şi dintre frunze apărură picioarele goale, pantalonii de pânză albastră şi cămaşa de aceiaşi culoare a lui Zomba.

Pluta se clătină puţin şi Zomba, vesel, căzu în picioare între cei trei cercetaşi, Chary sări şi el în urma lui.

Expediţia era iarăşi completă, cel puţin după efectivul actual, micşorat prin moartea celor trei negri ucişi de issanghi.

Şi, nimic nu era mai caraghios decât furia neputincioasă a maimuţelor, care se îmbulzeau pe mal.

Se ridicau în vârful picioarelor dinapoi făceau gesturi ameninţătoare, aproape omeneşti şi dinţii albi care străluceau la soare arătau ce soartă ar fi avut oamenii, care ar fi căzut în mâinele lor.

— Înainte! ordonă Raimondo.

Negrii scoaseră prăjinile, împinseră de-a curmezişul fluviului pluta, care lunecând cu repeziciune pe luciul apei, atinse după un sfert de oră malul stâng. Toţi debarcară apucând pe poteca formată de fiare, care urca cursul fluviului de la poalele cataractei până în vârful colinei de pe care Congo-ul îşi precipita apele sale tunătoare

CAPITOLUL II
O zi de emoţie

Cele două laturi ale potecii erau cu totul diferite una de alta.

În stânga era mărginită de fluviu ale cărui ape se rostogoleau din stâncă în stâncă.

În dreapta era pădurea deasă cu vegetaţia ei bogată printre care numeroşi arbuşti din specia palmierilor, liane, plante de cauciuc şi o plantă fără nume, care era groaza călătorilor din pricina ţepilor cu care e acoperită şi care intră în piele ca nişte adevărate ace.

Toate acestea se împleteau prin bolta formată la mare înălţime de imenşii smochini, de baobabi şi de arborele de gum. Ajunşi în partea superioară a primei cataracte, merseră timp de o oră pe un teren neted, dar tot prin pădure.

Urme foarte vizibile pe pământul moale, tăieturi adânci în coaja arborilor, garduri vii în întregime rupte, toate astea dovedeau că în regiunea aceea erau elefanţi.

Unicul drum pe care se putea trece prin acele desişuri întortocheate fusese croit de ei. Dar în pădurea aceea întunecoasă nu domnea o tăcere absolută. În timpul zilei fiarele sălbatice stau în vizuina lor şi dorm. Dar, insectele, trezite de soare îşi încep activitatea.

Un zbârnâit confuz umplu umbra crepusculară a pădurii virgine. Se auzea ţăcănitul a milioane de mandibule, şuieratul furios a o mulţime de mici şerpi, un freamăt de aripi minuscule în straturile inferioare ale atmosferei; fâşâitul produs de o întreagă legiune de insecte ce mergeau pe sub frunze, scârţâitul greierilor şi orăcăitul broaştelor.

La aceste diverse zgomote se mai adăogau acele produse de căderea frunzelor, sau a nucilor de cocos, de ruperea întâmplătoare a crăcilor şi de murmurul frunzelor, care erau agitate de adierea vântului.

Cei patru albi mai puţin obişnuiţi decât negrii cu viaţa pădurii virgine simţeau o ciudată emoţie.

Imensa solitudine, în care toate animalele, de la cel mai mare la cel mai mic luptau din răsputeri sore aşi satisface foamea, umplea inimile tinerilor de o impresie cu totul nouă.

Se simţeau foarte mici în faţa naturii atotputernice şi a pericolelor sale. Totuşi înaintară fără teamă în acel semiîntuneric.

Marius. Care era bucătarul expediţiei, se uită la ceas când i se păru că stomacul vestea ora mesei. Şi zise lui Raimondo:

— E timpul să poposim, dragul meu!

Raimondo făcu un gest şi grupul se opri. Erau în marginea unei savane pietroase, care părea că se întinde pe malul Gongo-ului până la o nouă cataractă, a cărei albeaţă, se sărea în depărtare.

Dincolo de mal, în interiorul ţinutului, se observau nişte ridicături, care deşteptară curiozitatea celor patru aibi.

Fiecare avea câte un binoclu. Jean Bart se uită prin al său în spre ciudatele ridicături:

— Acolo e un sat indigen!

— Da, stăpâne, răspunse Zomba.

— Ai mai fost prin acel sat?

— Nu… dar ai tras contra Katembos anul trecut.

Într-adevăr, anul precedent. Zomba luase parte la o expediţie belgiană, care urcase cursul Congo-ului de la îmbucătură până la lacul Tanganyka.

Şi tocmai de aceea fusese luat în calitate de călăuză de aventurierii călători.

Cuvintele lui Zomba nu erau tocmai liniştitoare. Trebuiau iarăşi să lupte?

Pe când toţi se gândeau la asta începu să plouă, căci, imediat după răsăritul soarelui nori groşi se îngrămădiseră pe cer. Nu acopereau însă toată bolta, ci formau o largă dungă întunecoasă, care urma drumul soarelui, spărgându-se într-o ploaie repede şi deasă.

Zomba dete ordinele necesare, căci în asemenea ocazii de la el se aştepta iniţiativa acţiunii.

Lăsând jos poverile pe care le aveau în spinare, negri construiră în grabă un adăpost de frunze destul de larg pentru toţi.

Apoi, făcură din trei pietre mari un soi de vatră pe care aşezară ceaunul scos dintre bagaje. Găsiră lemne uscate, câci prin bolta deasă a pădurii ploaia nu pătrunsese încă şi aprinseră focul. Şi pe când apa fierbea în ceaun, doi negrii se duseră să se aşeze la pândă ca să vâneze ceva. După câteva minute ei se întoarseră cu două păsări mari, care semănau cu gâştele sălbatice.

Fără a mai pierde vremea să le studieze specia le jumuliră repede, le curăţară şi le înfipseră într-o baionetă ca într-o frigare pe care o puseră pe o furcă, improvizată deasupra focului.

Cel mai tânăr dintre negri fu însărcinat să învârtească frigarea şi toţi membrii expediţiei se aşezară în jurul focului aşteptând să se frigă cele două păsări.

— Friptura era aproape gata, când apărură câţiva indigeni din satul apropiat. Veneau, desigur, să vadă cine erau aceşti oameni care îndrăzneau să pătrundă prin acele locuri singuratece.

Zomba cunoştea limba tribului Katembos. Înarmat cu un *browning*, pe care-l ascundea în cutele cămăşii se apropiă de dânşii.

Cei patru albi, priveau cu oarecare îngrijorare pe credinciosul lor

servitor înaintând spre un eventual pericol.

Dar toţi erau de părere că era mai bine să încerce concesiuni decât să, înceapă lupta.

Văzură pe Zomba apropiindu-se de indigeni, care erau în total vreo treizeci.

Câteva minute Zomba parlamentă cu dânşii. Apoi se apropiară cu toţii de tabăra albilor, conduşi de abisinian.

Cercetaşii şi americanul aveau destulă experienţă în materie de relaţii cu indigenii încă necivilizaţi ca să ştie ce atitudine să ia în asemenea împrejurări.

Stând pe un bloc de piatra cu *browningul* la brâu şi carabina între picioare ei aşteptară cu un aer demn şi nepăsător.

— Căpitane, ei nu vrea război, vrea vinde banane.

În vederea schimburilor cu triburile negre ale căror teritorii le străbăteau, cercetării aduseseră în bagajele lor un asortiment de mărgele de sticlă colorată cumpărate de la Massaua.

Mulţumit de rezultatul tratativelor lui Zomba, Raimondo răspunse:

— Să fie bineveniţi. Şi dacă vor aduce banane le vom da atâtea mărgele câte va merita generozitatea lor.

Zomba tălmăci cuvintele indigenilor, care în semn de bucurie agitară deasupra capetelor suliţele cu care erau înarmaţi. Apoi plecară în fuga prin ploaia deasă.

Pasta făcută în ceaun cu puţină făină era coaptă şi cele două păsări rumenite, aşa că masa putea începe. Fiecare-şi luă bucata care-i plăcea mai mult şi începu să mănânce cu poftă. De abia terminaseră şi negrii Katembos îşi făcură apariţia. Erau încărcaţi cu o enormă provizie de banane şi cu bucăţi mari de carne de antilopă. Era chiar prea mult pentru mica expediţie.

Raimondo le plăti în mod generos cu o cantitate de mărgele mult mai mare de cât aceea la care s-ar fi aşteptat indigenii şi dete ordin să se refacă bagajele.

Dar, pe când Ubanghi se ocupau cu strângerea taberei, Zomba discuta foarte aprins cu negri Katembos.

— Ce dracu mai au să-şi spuie? observă Marius. Ce vorbăreţi mai sunt tipii ăştia…

— Convorbirea lor îmi pare ciudat de aprinsă, zise Raimondo.

— O să aflăm îndată, zise Jean Bart. Iată-l pe Zomba căi se apropie. Într-adevăr Zomba venea cu paşi repezi spre stăpânii săi.

— Căpitane! începu el, noi avem patru Ubanghi ucişi la cataracte. Noi avem nevoie alţi purtători.

— Ei bine? zise Raimondo.

— Katembosii cere vine cu noi până la lacul Tanganyka, Ei, trei, nouă, douăsprezece vrei urmeze pe noi…

— Oho! Propunerea merită să fie examinată! zise John Rock.

— Într-adevăr! Să deliberăm! Ce ziceţi amici?

Şi Raimondo se trase ceva mai deoparte cu camarazii săi, după ce spuse lui Zomba:

— Spune Katembosilor că vom examina propunerea lor. Peste cinci minute le vom da răspunsul.

Uneori destinul trimite presimţiri şi împiedică să se comită imprudenţe sau nebunii care ar expune orbeşte la un pericol.

Dar alteori, tot destinul nu intervine în mod preventiv în hotărârile noastre.

Aşa se petrecu de data asta cu cei trei cercetaşi şi cu americanul: destinul nu-i vesti de grozava primejdie la care, fără să ştie, expuneau întreaga expediţie, consimţind să înroleze pe aceşti Katembos.

Şi Raimondo, Marius, Jean Bart şi John Rock fură de părere, în unanimitate, să-i primească în anumite condiţiuni.

Bagajele fură strânse. Fiecare-şi luă povara şi cel patru albi se despărţiră de sălbatecii pe care îi crezuseră vrăşmaşi şi care acum aveau să completeze numărul purtătorilor.

După ce străbătură fără incidente savana, începură să urce colina de pe care cădea a doua cataractă.

Urcuşul fu destul de uşor şi de scurt. Intrară apoi într-o pădure, care avea înfăţişarea unui splendid parc.

Dar, acum ploaia cădea din abundenţă din norii îngrămădiţi pe cer şi înălţimea ierburilor îngreuia mult mersul. Nici o potecă pe pajiştea aceea presărată cu arbori.

Jean Bart, cu busola în mână, în fruntea expediţiei, servea de călăuză, mergând prin iarba a cărei înălţime întrecea adesea cu un metru chiar pe giganticul Zomba.

După două ore de mers anevoios ajunseră la un torent pe care fură nevoiţi să-l treacă pe o punte construită în câteva minute din trunchiul unui arbore doborât cu lovituri de secure; apoi pătrunseră într-o regiune pietroasă, plină de arbori şi de mărăcini.

Pe la patru după amiază făcură un popas sub o stâncă ieşită în afară ca o cornişă. Dar, Raimondo nu putea sta mult timp nemişcat. Văzând spre dreapta o râpă, îi veni în gând s-o exploreze spre a găsi ceva de vânat.

Porni deci, singur, dar nu făcu mai mult de câţiva metri şi rămase împietrit în faţa lui un elefant, cu urechile imense îl privea cu ochişorii lui vii mişcându-şi pe deasupra capului enorma lui trombă.

Raimondo era, din fire, înzestrat cu un sânge rece pe care viaţa aventuroasă contribuise să-l mărească. Revenindu-şi repede, după o clipă de surprindere, se gândi să se retragă, căci acesta era singurul lucru cuminte ce-l putea face, în această împrejurare, fiind prea aproape de elefant spre a-l lovi într-un punct vulnerabil.

Ştia că pachidermii nu atacă nici o dată pe om, dacă nu sunt ei

însăşi atacaţi. Se întoarse deci. Elefantul nu-l urmări. Şi când se întorcea să se uite, vedea pe colosalul animal privindu-l cu un aer, care i se păru chiar batjocoritor. Apoi, elefantul se-ntoarse brusc şi dispăru în pădurea învecinată.

Pe când tânărul se felicita de norocul pe care-l avusese, o viespe îl înţepă la gât.

— Ah! La naiba, strigă el, plictisit! Asta e culmea. Scap de un elefant şi mă înţeapă o viespe minusculă; asta, dovedeşte că răul nu vine totdeauna din partea de unde pare mai ameninţător.

Înţepătura unei viespe nu e mare lucru, dar în dispoziţia de spirit în care se găsea bravul băiat, era de ajuns ca să-i strice toată pofta de plimbare.

Ca să nu mai fie nevoit să urce din nou panta făcu un ocol destul de lung. Descoperi numeroase urme de animale.

Dar când plouă animalele sălbatice se risipesc şi e greu să dai de ele; aşa că se înapoie fără să vâneze ceva şi, puţin cam indispus, dete ordin să pornească la drum.

După un sfert de oră, trecând printr-o pădurice se pomeniră în faţă cu unsprezece girafe.

Acele animale, îndată ce-i zăriră, nu stătură mult la gânduri şi întorcându-se, maiestoase, dispărură într-o clipă.

Alergau cât le ţineau picioarele şi corpul lor avea mişcări şi ondulări ciudate care mergeau de la coadă, de-a lungul coloanei vertebrale şi al gâtului nesfârşit până la cap.

Cei patru albi fură încântaţi de această întâlnire, căci acestea erau singurele girafe pe care le întâlniseră de la plecarea lor din Mogadiscio.

Şi în tot timpul zilei până la orele şapte seara, merseră pe un drum neted acoperit de ierburi nu prea înalte. Soarele le uscase hainele, cerul redevenise albastru; aerul se îmbălsăma de parfumul florilor. Şi când se opriră pe la sfârşitul zilei, pe malul fluviului Congo, la poalele celei de a treia cataracte toţi sperau că ziua aceea de emoţii diverge se va termina tot aşa de bine după cum trecuse şi că vor putea dormi liniştiţi spre a relua drumul spre sud-est, adică spre lacul Tanganyka.

Acele speranţe optimiste fură în curând spulberate.

Se pregătiră să poposească. Cortul fu ridicat. După obicei, Marius, ajutat de un negru aşeză vatra, ceaunul şi pregăti un prânz copios şi gustos.

Soarele nu apusese încă şi totuşi liniştea serii începuse să se lase asupra naturii. După ce mâncară, negrii, ca de obicei, se apucară de jocurile lor copilăreşti aşteptând să se înnopteze de-a binelea ca să aprindă focurile de veghe.

John Rock îşi aprinse pipa, iar cei trei cercetaşi câte o ţigară, cu îndemânare răsucită de Marius. Şi cei patru prieteni cu carabina în

spinare şi revolverul la brâu se duseră să facă vreo câţiva paşi spre marginea pădurii virgine care reîncepea la un kilometru distanţă de la malul Gongului.

Ajunşi aici se aşezară pe un trunchi de arbore şi, fumând în tăcere, se delectau admirând apusul soarelui ale cărui lumini purpurii se aprindeau la orizont incendiind cerul şi totul din jur.

Zomba îi ajunse şi el după câteva minute.

Dar, în momentul în care bravul negru voia să vorbească lui Raimondo, rămase cu gura căscată ca împietrit; ochii săi dilataţi fixară un arbore din pădure.

Cei patru prieteni, observând. Întoarseră şi ei privirile spre acel punct.

Şi fură izbiţi de un spectacol extraordinar.

Pe craca unui arbore, o maimuţă mică din specia uistitiilor. Şedea ca şi când ar fi aşteptat ceva.

În faţa ei pe o ramură a altui arbore *o* massa verzuie se desfăcea încetul cu încetul.

— Un şarpe piton! şopti Marius. Toţi recunoscură imediat reptilă atât de frecventă în Africa ecuatorială.

Şi scena care se desfăşură fu una din acelea, care rareori se pot observa în taina pădurilor virgine.

Şarpele boa, căci aşa se mai numeşte pitonul african, avea cel puţin şase metri lungime şi pielea lucioasă era presantă cu pete mai închise.

Deodată, se destinse ca o săgeată, sări jos, se încolăci şi nu se mai mişcă.

Deschisese fălcile şi ochii îi străluceau ca două diamante negre trimiţând acel fluid invizibil atât de temut.

Era vădit că voia să ameţească pe biata maimuţă. Pe ramură, micul animal, care rămăsese întâi nemişcat la vederea şarpelui, tresări cu violenţă.

Cei trei cercetaşi, americanul şi Zomba înţeleseră că nenorocitul uistiti încerca să se smulgă de sub forţa fascinantă care-l ţintuia pe ramură, în faţa şarpelui pe jumătate ridicat. Se ţinea cu coada de o cracă transversală ca şi când ar fi fost teamă să nu cadă în gura şarpelui, deschisă sub el.

În semi-obscuritatea misterioasă, care domnea sub arbori, scena aceasta era cu adevărat fantastică.

Toţi stau nemişcaţi, aşteptând cu un fel de îngrijorare sfârşitul acelei lupte sinistre între şarpe şi maimuţă.

Şi aceasta, cu corpul agitat de o tremurătură continuă cu ochii plini de groază se apleca din ce în ce mai mult, coada se strângea de cracă printr-un instinct de revoltă; labele de dinainte întinse se agitară în aer ca nişte braţe şi apoi, brusc plecă capul se desfăcu de cracă şi

căzu peste boa.

Dar pitonul păru că vrea să facă să dureze mai mult plăcerea victoriei, căci în loc să înhaţe mica pradă o lăsă să zvârcolească pe pământ, încercând să se dea înapoi sau fugă,

Dar, la fiece mişcare a bietului uistiti. Şarpele mişca repede capul aşa încât privirea să-i fie în continuu în direcţia ochilor ieşiţi din orbită ai maimuţei.

Cei patru albi se aşteptau să vadă pe boa precipitându-se asupra victimei şi începând s-o înghită.

Dar, spre marea lor surprindere, nu se petrecu astfel; şarpele se dezinteresă de maimuţă şi privi în altă direcţie.

— Dar, pe Zomba îl priveşte! şopti Jean Bart foarte încet. Şi câteşi patru observară pe negru, care de un minut sau două se depărtaseră de trunchiul pe care şedeau.

De obicei puterea de fascinaţie a şerpilor nu se exercitează asupra oamenilor. Totuşi sunt şi excepţii şi tinerii exploratori asistau la una din ele.

Căci nu mai încăpea îndoială, şarpele voia să ameţească pe Zomba.

Atitudinea bietului negru era într-adevăr impresionantă. Statura sa colosală părea micşorată, picioarele îi tremurau, capul îi intrase între umeri, încetul cu încetul mâinile cu degetele lărgite se întindeau înainte; iar ochii care îi ieşeau parcă din orbite priveau pitonul cu neţărmurită groază. Şarpele înainta încet, capul i se înălţa la patru sau cinci metri de la pământ, dominând capul lui Zomba, care era la vreo zece metri de el.

Desigur că forţa fluidului fascinator era prodigioasă deoarece Zomba, care avea o putere colosală şi era destul de civilizat, ca să, nu se lase pradă unei spaime copilăreşti, avea tot ce trebuia ca să se împotrivească pitonului.

Totuşi era vădit că Zomba nu rezista.

Deodată; piciorul lui drept înaintă. Făcu un pas, apoi altul, ridicând capul ca în extaz. Se apropia de şarpe şi acesta se plecă, se plecă până ce capul monstruos nu mai fu de cât la trei metri distanţă de al lui Zomba.

Această apropiere ameninţătoare redete celor patru prieteni sângele rece pe care această bizară scenă îi făcuse să-l piardă. Şi Marius, cu spiritul lui de iniţiativă şi caracterul lui impetuos fu primul care făcu gestul salvator; apucă puşca. Ochi capul reptilei şi trase.

Detunătura risipi farmecul şi glonţul zdrobi capul şarpelui a cărui parte superioară a corpului căzu încet la pământ.

Zomba scoase un strigăt ascuţit şi ca şi când abia atunci şi-ar fi dat seama de pericolul prin care trecuse, fu cuprins de o spaimă nebună. Şi fugi spre tabără, unde negrii aprindeau în momentul acela focurile de veghe.

Cei trei cercetaşi şi americanul înaintară spre reptilă care se zvârcolea îngrozitor. Scoaseră revolverele şi traseră de aproape sfărâmând definitiv capul monstrului.

Acesta, avu încă vreo câteva tresăriri şi căzu, însfârşit la pământ. Monstruoasele sale inele se strânseră şi se desfăcută convulsiv încă vreo câteva minute. Şi, însfârşit, reptila rămase, nemişcată.

După o clipă de tăcere adâncă, provocată de stupoarea inspirată de scena aceea şi de execuţia prin care se terminase, câteşi patru se priviră şi nu se putură opri de a nu râde,

— E curios, observă John Rock. Că Zomba s-a lăsat să fie hipnotizat de şarpe.

— Cu atât mai curios cu cât Zomba e înzestrat cu un sânge rece şi o bravură incontestabilă. A fost de mai multe ori eroul unor acţiuni extraordinare când servea în armata colonială. A făcut parte din coloana generalului Arimondi, în faimoasa expediţie pe care desigur v-o amintiţi. Şi mi-aduc, aminte un fapt, pe care de altminteri l-am citit în descrierea campaniei, un fapt care face cinste minunatului curaj, al lui Zomba.

— Povesteşte-ni-l! zise Jean Bart.

— O! Nu, e lung.

— S-auzim! zise John Rock, curios.

— Iată-l:

> Coloana era împărţită în două părţi. Plutonul în care se găsea Zomba fu înconjurat de o ceată de sălbateci; şi soldaţii fură nevoiţi să se refugieze în colibele unui sat indigen.
>
> Sălbatecii asediaseră plutonul; şi fiind înarmaţi cu puşti moderne, focul pe care-l deschiseră asupra colibelor, aduse mari pierderi trăgătorilor.
>
> Câţiva dintre tovarăşii lui Zomba căzură răniţi sau morţi.
>
> Locotenentul care comanda plutonul se văzu pierdut. N-avea de cât un mijloc de salvare: să încerce să trimită un curier la colonel, spre a-i cere ajutoare. Dar era cu putinţă? Vru să încerce. Rupse o foaie din carent, scrise câteva rânduri şi, adresându-se oamenilor săi zise: „Cine vrea să ducă scrisoarea asta”
>
> Imediat, un om întinse mâna, luă foaia, trecu pragul, făcu doi paşi şi căzu lovit de moarte.
>
> — Locotenentul rupse altă foaie şi repetă: „Cine vrea să ducă scrisoarea asta?” Alt om înaintă: „Eu”. Ieşi, dar n-apucă să treacă pragul şi căzu ca şi primul.
>
> Locotenentul se plecă, luă mesagiul din mâinile mortului şi întrebă cu sânge rece şi a treia oară: „Cine vrea să ducă scrisoarea asta?”.
>
> Fără a ezita, Zomba se prezentă:

— Eu, zise el.

Şi cu o încredere, nejustificată de evenimentele desfăşurate sub ochii lui, adaogă:

— Şi voi reuşi!

Pe punctul de a ieşi, se întoarse; printr-un fel de sfidare, goli cartuşiera în mână şi dete cartuşele locotenentului:

— Astea grele, eu n-are nevoie.

Şi cu mâna cealaltă bătu baioneta zicând.

— Asta bună!

Apoi, brusc, deschise uşa.

Cu o săritura de bestie care se azvârle asupra pradei, năvăli în pădure. O ploaie de gloanţe se abătu asupra colibei, dar nu loviră pe Zomba.

Cum putu străbate prin desişul inextricabil al pădurii? Cum, după ce fugi în zig-zaguri spre a scăpa de inamic, putu să se descurce dintre lianele ce se împleteau între ele astupând drumul, cum găsi direcţia vagă ce i se indicase? Mister. Aceasta e puterea destinului. Dar, fu o adevărată minune de îndrăzneală, de rezistenţă şi de devotament.

Colonelul care scrise raportul adăogă că după câteva luni Zomba primea medalia valorii militare; o poartă de altminteri pe piept.

Această scurtă povestire a unui fapt cu adevărat eroic, contrasta atât de mult cu atitudinea lui Zomba în faţa pitonului încât cei patru tineri hotărâră să ceară negrului să descrie impresiile pe care le avusese în acele momente critice.

Marius fu acela, care exprimă ideea. Toţi o aprobară şi câteşi patru se îndreptară spre tabără, când un zgomot de crăci rupte îi ţintui pe loc şi îi, făcu să întoarcă capul spre pădurea virgină.

Văzură ivindu-se una după alta cinci antilope, care trecură ca un fulger

Dar, imediat, un superb leopard se năpusti în urma lor şi făcând un salt formidabil căzu la douăzeci de metri de călători în spinarea ultimei antilope.

Antilopa, întreruptă atât de brusc din fuga sa, se rostogoli la pământ; şi învingătorul şi învinsa, în avântul lor se deteră peste cap de mai multe ori aşa încât ajunseră la doi paşi de unul din focurile aprinse de negri în jurul taberei.

Cei patru albi se pregăteau să tragă în leopard care-şi sfâşia prada, când răsună un loc de armă. Alergară şi văzură pe Zomba care, cu *browningul* în mână râdea arătându-şi dinţii.

La picioarele sale leopardul se zvârcolea în convulsiile agoniei. Cât pentru antilopă, pierzând sângele prin răni oribile, era deja moartă.

Îndărătul lui Zomba, negrii urlau de bucurie.

Cei patru exploratori fură foarte veseli de acel neaşteptat incident de vânătoare, care le dovedea că Zomba îşi regăsise tot sângele rece pe care-l pierduse o clipă în faţa şarpelui.

Leopardul fu azvârlit în fluviu. Şi, la lumina focurilor, antilopa fu jupuită şi tăiată, păstrându-se numai părţile bune de mâncat, iar celelalte fiind azvârlite în fluviu.

Întrebat de Marius asupra celor ce simţise în fata şarpelui boa, Zomba nu putu răspunde decât atât:

— Era şarpe rău, şarpe rău!

Nu putură scoate mai mult de la dânsul şi fiindcă subiectul părea că îi era neplăcut, nu mai insistară cu întrebările. Astfel se termină ziua aceea atât de bogată în emoţii.

Dispoziţiile pentru noapte fură luate repede şi rondurile de pază împărţite între cei patru albi şi cei şapte Ubanghi.

Şi noaptea trecu fără incidente grave. Se auziră în pădure şi pe deasupra fluviului, lătratul leoparzilor, grohăitul hipopotamilor, răgetele leului, ciudatele strigăte ale unui linx, strigătele unei cete de elefanţi şi mugetele formidabile ale bivolilor sălbatici. Dar, nici unul din acele teribile animale nu se apropiă de tabără.

Raimondo şi Marius erau de rând dimineaţa, la răsăritul soarelui; salutară lumina zilei cu noii speranţe şi deşteptară pe Jean Bart şi pe John Rock; negrii strânseră cortul, împachetară proviziile, refăcură baloturile; fiecare-şi luă în spate pe al său; armele fură încărcate şi porniră veseli la drum cu scopul de a ajunge la ultima cataractă şi de a întrebuinţa a doua zi la construirea pirogei, spre a naviga pe fluviu şi a ajunge până la lacul Tanganyka.

Cele mai stranii evenimente erau să împiedice realizarea acestor proiecte.

CAPITOLUL III
Tara piticilor

În două ore drumul deasupra celei dea treia cataracte fu parcurs fără alte incidente.

Dar, după prima parte a acestei etape matinale, solul deveni extrem de accidentat şi fură nevoiţi să se depărteze în linie diagonală de mal, străbătând o întindere mlăştinoasă, unde noroiul şi apa ajungeau până la genunchi.

Din fericire, cerul uşor acoperit de nori nu lăsa să treacă toată forţa razelor soarelui. Astfel că mersul fu mai puţin greu decât sub soarele arzător.

După savană, străbătură o pădurice de cactuşi la ieşirea căreia Marius şi Raimondo, care erau în frunte se opriră brusc faţa unor oameni cu cea mai bizară înfăţişare din lume

Erau şapte indivizi nu mai mari de 75 de centimetri.

— Mii de pipe, exclamă Marius, suntem în ţara piti-or!

Acea exclamaţie exprima exacta realitate. Tara piticilor există cu adevărat în Africa ecuatorială şi exploratorul Stanley o străbătu în cursul călătoriei sale prin centrul Africei.

Raimondo, care citise descrierea acelei călătorii, chemă pe John Rock şi pe Jean Bart care formau ariergarda, pe când Zomba fără a ezita începu să vorbească cu acele fiinţe atât de ciudate.

Aceştia îi făcură la rândul lor o mulţime de întrebări. Voiau să ştie numele ţării celor patru albi. Care, deşi nu se puteau abţine de a nu râde, trebuiră să recunoască că după atitudine şi după modul cum vorbeau lui Zomba acei omuleţi părea să fie destul de curajoşi.

După ce termină convorbirea, Zomba anunţă că acei indigeni îi invitau pe toţi în satul lor, la o depărtare de vreo două ore.

— În sat este rege la ei!

— Fie! aprobă Raimondo vom face popasul de la amiază în satul regelui piticilor.

— Mii de pipe! zise Marius, râzând. În ţara asta dăm mereu de ceva nou.

Şi porniră din nou la drum, escortaţi de cei şapte omuleţi. Care mergeau în trap ca să se poată ţine în pas cu albii şi negri.

Satul piticilor, la care ajunseră după vreo două ore. Nu era decât un drum lung cu o mulţime de colibe deoparte şi de alta, înşirate până departe de tot. La sosire. li se spuse că regele eră împreună cu majoritatea supuşilor săi – la vânătoare şi că nu se va înapoia decât la amiază.

Dar vreo treizeci de pitici rămaşi acasă, împreună eu cei întâlniţi pe drum se grăbiră să puie cea mai mare dintre colibe la dispoziţia neaşteptaţilor oaspeţi şi aduseră o enormă provizie de gustoase banane.

Cu scopul de a vedea pe rege şi de a nu părăsi satul înainte de a fi avut toate informaţiile posibile asupra acelei rase curioase, Raimondo hotărî să petreacă toată după amiaza şi noaptea aceea acolo şi să nu plece decât a doua zi de dimineaţă.

Pană la patru se odihniră liniştiţi convorbind prin intermediul lui Zomba cu piticii şi cu femeile lor. Care erau şi mai mici decât ei: dar la patru şi un sfert un pitic veni să anunţe sosirea regelui,

Cei patru albi se sculară şi aşteptară, nu fără curiozitate.

Văzură înaintând pe unicul drum un mic grup format din vreo cinzeci de indivizi precedaţi de un pitic, care avea capul împodobit cu pene. Îşi închipuiră că acela era regele şi aşa. Şi era.

Când Zomba explică regelui, împrejurările relative ia prezenţa acelor străini, răspunsul regelui, care ascultase cu cea mai comică impasibilitate se făcu să fie aşteptat câteva minute.

Apoi cu o voce piţigăiată, minusculul rege rosti o serie de fraze rotind nişte ochi furioşi.

— Ce naiba spune? întrebă Marius.

Zomba răspunse:

— El nu vrea să plecăm.

Cei patru albi, privindu-se încremeniţi, izbucniră într-un hohot de râs. Pretenţia acelui monarh părea extrem de caraghioasă.

— Zomba, ordonă Raimondo, cere-i motivul refuzului său de a ne lăsa să plecăm mâine şi tălmăceşte-ne întocmai atât întrebările, cât şi răspunsurile lui.

Atunci – întârziat din minut în minut de tălmăcirea necesară, – dialogul reîncepu între colosul abisinian şi minusculul rege pitic.

— De ce nu vrei ca stăpânii mei albi şi noi să plecăm mâine din satul tău?

— Fiindcă tot ţinutul e al meu şi voi n-aveţi dreptul să-i călcaţi pământul până ce nu v-am autorizat.

— Dar ce vrei să facem, rămânând în satul tău?

— Trebuie să cumpăraţi tot ivoriul pe care-l am în colibe. Numai atunci veţi pleca.

— Ai ivoriu?

— Da, de mai mulţi ani am ucis sute de elefanţi şi n-am avut încă ocazia să vindem ivoriul; numai albii îl cumpără

— Dar anul trecut am trecut pe aici şi satul era pustiu.

— Da, eram la vânătoare.

— Foarte bine. Dar noi nu suntem o caravană de negustori şi n-avem obiceiul să cumpărăm ivoriu pe drum.

— Nu importă, stăpânii tăi sunt albi şi albii fac comerţ cu ivoriul. Cumpărând pe acela pe care-l posed eu, îl vor revinde şi vor câştiga.

— Nu. Stăpâni mei nu simt negustori şi nu vor cumpăra nimic.

— Atunci, nu vor pleca niciodată de aici! Eu îi voi ucide, voi pune stăpânire pe armele lor, pe mărgelele pe care le ascund în bagajele lor şi pe muniţiile lor.

— Dar nici n-o să ştii să porţi o puşcă! E mai mare de două ori decât tine.

— Crezi? Adă-ncoa!

Şi întinse mâinile spre carabina pe care Zomba o purta în bandulieră.

Zomba o luă, râzând, după ce-i scoase cartuşele şi o întinse micului rege.

Şi acesta dete dovada de o forţă neaşteptată

Mânui arma cu multă uşurinţă, o întinse, o luă la ochi, apăsă trăgaciul, dând astfel dovada că fusese cândva în legătură cu albii, care-î învăţaseră mânuirea armelor de foc.

Călătorii înţeleseră atunci că acest monarh nu voia să lase să-i scape ocazia de a pune mâna pe o armă prestigioasă pentru el; el voia carabinele în schimbul ivoriului.

Raimondo ordonă lui Zomba să-l întrebe în sensul acesta ca să-i cunoască adevăratele intenţii.

Într-adevăr, răspunsul monarhului nu mai lăsa nici o îndoială; regele socotise că albii îi vor lua ivoriul şi că-l voi lăsa în schimb cel puţin o carabină, cu care-şi va mări autoritatea asupra supuşilor săi.

Raimondo nu vru să fie complice al cruzimii pe care de sigur că avea s-o exercite acel minuscul rege cu caracterul arţăgos şi feroce. Şi, din ordinul său, Zomba refuză categorii să lase o armă de foc în schimbul ivoriului. Şi apoi chiar dacă le-ar fi dăruit, albii nu voiau să primească ivoriul, care le-a fi fost e povară grea şi nefolositoare.

— Atunci, strigă regele, scrâşnind din dinţi, voi pune să vă ucidă pe toţi.

Rosti un ordin şi se întoarse spre supuşii săi care, în număr de două sau trei sute, ieşiseră de prin colibe şi din pădurea vecină şi se strânseră în jurul lui. Toţi acei omuleţi cu bărbile lungi şi părul creţ aveau arcuri, săgeţi şi suliţi.

Raimondo se gândi că acele săgeţi puteau fi otrăvite. În acest caz o luptă împotriva acelor omuleţi ar fi putut deveni primejdioasă, cu toate că sfârşitul era indiscutabil.

— Să ne punem la adăpost îndărătul acelei stânci! exclamă el, arătând cu mâna dreaptă mai multe stânci îngrămădite îndărătul colibelor, între sat şi pădure.

Jean Bart, John Rock şi Marius se supuseră numaidecât pe când Zomba îşi lansa negrii în aceeaşi direcţie.

Dar, în acelaş moment, un stol de săgeţi zbură din mânile acelei mulţimi care urla şi gesticula asemenea unor maimuţe.

Unul dintre Ubanghi fu atins. Căzu şi muri fulgerat, ceea ce dovedea că săgeata fusese, otrăvită,

— Mizerabilii! strigă Raimondo.

— Mii de pipe! urlă Marius. Vor plăti scump acest asasinat.

— Pe S-ta Fecioară! declară Jean Bart, nu mă aşteptăm.

— Repede! Repede! sfătui John Rock sunt iarăşi gata să tragă.

Dar, când căzu al doilea stol de săgeţi, toţi albii şi escorta lor erau la adăpost îndărătul stâncilor.

— Tragem? întrebă Marius.

— Au ucis pe unul din oamenii noştri, zise Jean Bart.

— Aşa e, răspunse Raimondo, dar îmi pare că trebuie să ucid nişte copii…

— Nu-ţi face iluzii! obiectă John Rock, n-au de cât statura unor copii. Dar am putut vedea cruzimea lor şi vedeţi cât de primejdioasă e vrăjmăşia lor.

Piticii se risipiseră; alergaseră în pădure şi se căţărau pe arbori cu agilitatea unor maimuţe.

Ca să se puie la adăpost, călătorii fură nevoiţi să sară dincolo de stânci. Dar îşi deteră imediat seama, că o parte dintre pitici rămaseră în preajma satului.

— Bravo! strigă Marius, ne găsim între două focuri, sau mai bine zis între două rânduri de săgeţi.

Într-adevăr, dintr-o parte, din înălţimea arborilor, din cealaltă, din preajma colibelor porniră nenumărate săgeţi care, şuierând se împlântară în pământ în jurul exploratorilor.

— Ah! De data asta m-am săturat, strigă Raimondo.

— Tragem?

— Da, trebuie! Foc de voie!

Şi toţi, unii întorşi spre pădure şi alţii spre sat începură în acelaş timp un foc neîntrerupt care în scurt timp epuiza toate încărcăturile.

Şi cum piticii erau îngrămădiţi, într-o parte în arbori, iar în cealaltă lângă colibe, gloanţele făcu ravagii printre ei ca şi când ar fi fost lansate de o mitralieră.

Dar, acea demonstraţie fu deajuns spre a calma ardoarea războinică a piticilor. Cei din preajma satului dispărură îndărătul colibelor, făcându-se nevăzuţi, iar cei din arbori fugiră în pădure.

Constatară imediat că micul şi arţăgosul rege era printre morţi.

Dar, cercetaşii nu erau mulţumiţi de tragicul sfârşit al aventurii lor cu ciudaţii omuleţi.

Numărând pe morţi şi răniţi, găsiră două zeci şi opt.

— Nu mă mândresc de loc, zise Raimondo cu tristeţe. Iată o zi urâtă de tot. Cine i-a pus pe nenorociţii ăştia să ne omoare pe unul dintre ai

noştri şi să ne trimită săgeţi înveninate?

— Chiar aşa. Mii de pipe! N-avem de ce să fim veseli; dar în definitiv nu-i puteam lăsa să ne ucidă.

— Cel mai bun lucru, care ne rămâne de făcut, zise Jean Bart e să plecăm imediat.

— Da! afirmă John Rock. Am pierdut destul timp; părerea mea e să mergem şi în timpul nopţii, ca să ajungem deasupra cataractelor mâine.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, confirmă Raimondo. Cât timp vom sta pe uscat vom fi mult mai expuşi decât urcând cursul fluviului cu piroga.

— Pe cinstea mea, zise Marius, îmi place să fac o călătorie de explorare şi nu mă dau înapoi să lupt când e neapărată nevoie, dar dacă jocul ia un aspect macabru ca cel de azi nu-mi mai place de loc.

Reaua dispoziţie era generală. Urmând sfatul lui Zomba, întrebuinţară un sfert de oră pentru a îngropa corpul micului rege. Apoi, luând bagajele pe care le lăsaseră în coliba ce le fusese pusă la dispoziţie cu atâta bunăvoinţă la început, porniră din nou la drum, îndreptându-se spre sud-est.

Dar, ca şi când acea tristă aventură ar fi fost un semnal trimis de destin spre a începe o perioadă de nenorociri şi de suferinţe, expediţia merse din rău în mai rău.

Etapa până la miezul nopţii fu din cele mai grele din pricina drumului anevoios. Era acoperit de stânci, care trebuiau escaladate când nu puteau fi ocolite printre ierburi încâlcite şi mărăcini.

Aici, mari întinderi mlăştinoase din care se ridica un miros pestilenţial, provocator de friguri instantanee, dincolo, pădurea deasă prin care trebuiau să-şi croiască drumul cu lovituri de secure.

Se rătăciseră?

Nicidecum! Jean Bart cu busola în mână afirma ca erau în direcţia cea bună.

Astfel după un prânz preparat în pripă şi mâncat şi mai repede, căci proviziile compuse din carne proaspătă, carne afumată şi banane, scădeau mereu, porniră iarăşi la drum. Vrând să profite de lumina lunii care apunea la miezul nopţii

Acel marş nocturn fu atât de anevoios, încât când ajunseră deasupra unei coline, care domina o imensă câmpie mlăştinoasă, toţi erau istoviţi; şi a doua zi când se deşteptară, cei trei cercetaşi şi americanul tremurau de friguri, cu toate că soarele ardea.

Urmă o săptămână oribilă!

Drumuri extrem de anevoioase de dimineaţă până la amiază şi de la trei la apusul soarelui; lungi popasuri pricinuite de accesele de febră, care îi apuca pe rând pe fiecare.

Singuri negrii nu fuseseră atinşi de febră, dar ei sufereau, în

schimb, de foame.

Şi, mai puţin rezistenţi de cât stăpânii lor nu se mulţumeau cu sucurile concentrate şi conservele care compuneau proviziile de rezervă.

Fură nevoiţi să se hrănească cu ierburi şi cu viermi.

Aşa că a cincea zi, după tragicul episod cu piticii, expediţia era la capătul forţelor.

Se lăsă o seară lugubră asupra taberii aşezate de bine de rău pe o limbă de pământ care înainta ca un promontoriu în mijlocul mlaştinilor pestilenţiale, când – nemaiputând, aproape disperaţi – Raimondo, Marius şi John Rock se întinseseră sub cort.

Singur Jean Bart era în picioare. Cu o hartă a Africei în mână observa stelele, care străluceau pe cer, murmurând din când în când:

— Pe Cristof Columb! Suntem pe calea cea bună şi ştiu sigur că Congo-ul şi pădurea virgină nu sunt de cât la o depărtare de două ore de aici.

Singur dintre călători, găsea în această convingere puterea de a dormi şi dormi într-adevăr.

Aşa că a doua zi fu singurul în stare să umble.

— Raimondo, zise el, voi staţi aici şi aşteptaţi-mă; peste patru ore mă voi întoarce şi sunt sigur că vă voi aduce vestea cea bună, că am văzut Congo-ul.

Şi, fără a mai aştepta răspunsul, curajosul ligur se îndreptă în direcţia pe care ştiinţa sa de geograf şi instinctul său de călăuză i-o arătau ca pe cea bună.

Pentru cei care rămaseră fură patru ore de prostraţie absolută.

Şi erau toţi aproape adormiţi în ceaţa pestilenţială pe care evaporaţia apelor o împrăştia deasupra mlaştinilor, când auziră răsunând trei detunături; ridicară capul şi văzură pe Jean Bart alergând în spre ei şi strigând:

— Am văzut fluviul, pădurea şi vânat şi peşte!…

Fu ca o reînviere.

Învioraţi de speranţă, simţind în corp noii forţe, toţi strânseră cortul, refăcură bagajele şi porniră din nou la drum, conduşi de Jean Bart şi încurajaţi de dânsul.

CAPITOLUL IV
Revolta negrilor

Ce strigăte de bucurie scoaseră cercetaşi! şi americanul zărind panglica azurie a fluviului, mărginită de o vegetaţie bogată!

Era viaţa! Sălbăticiunile pe care le puteau vâna şi piroga pe care o puteau construi; călătoria pe apă, până la lacul Tanganyka de unde puteau uşor ajunge la vreunul din porturile din Oceanul indian.

Cortul fu ridicat pe o pajişte acoperită de iarbă deasă şi moale.

În farmacia portativă mai erau câteva pilule de chinină, Raimondo le împărţi între ei patru pentru a face să scadă frigurile celor atinşi şi a da celorlalţi acea excitaţie momentană de care aveau nevoie. Rezultatul acestei medicamentări completată de un prânz suculent pregătit de Marius din car-nea unui mic porc mistreţ ucis de Zomba în marginea pădurii, fu excelent.

Raimondo hotărî să consacre ziua întreagă odihnei spre a recăpăta forţele necesare ca să poată construi a doua zi piroga.

Nu bănuiau, nici el, nici tovarăşii lui, că expediţia nu numai că nu era la capătul suferinţelor, dar era ameninţată de riscuri mult mai grave ca cele de pân-acum.

Şi cum rândul lui de veghe începea după miezul nopţii, împreună cu Marius, Raimondo adormi puţin după apusul soarelui, cufundat într-un somn liniştit şi fără griji.

Negrii, care nu fuseseră, decât uşor atinşi de friguri şi suferiseră mai mult de foame decât de oboseală îşi reveniră mai curând şi mai complet după ce mâncară şi băură de se săturară.

Aveau deci mai puţină nevoie de odihnă.

Zomba, care înţelegea foarte bine aceasta, obţinuse de la Raimondo următorul aranjament:

În prima parte a nopţii, adecă de la apusul soarelui la zece seara, John Rock şi Jean Bart aveau să vegheze împreună cu Zomba; iar a doua parte, de la zece seara la două dimineaţa, când veghea era mai obositoare, paza avea să fie în încredinţată la zece negri, în frunte cu Chary; la două, aceştia se duceau să se culce şi Zomba făcea iar de pază cu Raimondo şi cu Marius.

Astfel, albii aveau putinţa să se repauzeze cât mai mult în cursul acelei prime nopţi liniştite. Şi aşa se şi făcu.

Dar, se petrecu ceva straniu la interval de cinci minute după ce John Rock, Jean Bart şi Zomba se duseră să se culce sub cort alături de Raimondo şi de Marius.

Cei unsprezece negri de gardă, în loc de a se aşeza în grupuri în

jurul fiecărui foc se strânseră toţi în jurul aceluia, care era mai departe de cort şi aici avu loc o discuţi care dură tot timpul cât ţinu rândul lor de veghe.

Ce spuneau între ei negrii, care aveau aerul unor conspiratori?

De ce, vorbind între ei, aruncau mereu priviri pline de ură şi de ameninţare în spre cort?

De ce Chary întinse de mai multe ori pumnul în spre partea aceea, rostind numele lui Zomba cu o adevărată ură

Chary fusese totdeauna gelos de Zomba, fiind tot atât de curajos ca şi acesta, dacă nu şi tot atât de cinstit. I se părea că Zomba fusese pe nedrept numit şeful lor.

Şi această gelozie justifica încercarea pe care o făcea e a răzvrăti acum pe negrii împotriva lui Zomba şi a albilor.

Şi, dacă Chary căuta să provoace revolta ce formă avea ia aceasta?

Nimic din toate astea însă; nu transpira a doua zi şi toţi văzură de lucru ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ocupaţia acelei zile consta din a alege un arbore, a-l tăia, a-l curăţa de coajă şi de crăci, a-l tăia apoi în lung, în jumătate, a scobi acea jumătate şi a-i da forma unei bărci, care să poată menţine pe apă.

Această operaţie grea şi obositoare nu fu terminată în prima zi, dar cum toţi lucrau cu multă ardoare, se putea presupune că piroga va fi gata în patru zeci şi opt de ore. Şi aşa şi fu.

În cursul zilei următoare nici un incident nu mai turbură liniştea.

Conciliabilul secret între Chary şi negri părea fără consecinţe. În orele de muncă sau în cele de odihnă, nici Zomba, nici albii nu surprinseseră nimic care să le fi dat de bănuit.

Dar, a treia noapte, când Chary fu iarăşi singur cu negri, consfătuirea reîncepu.

Şi fu scurtă, căci după cinci minute de discuţie cu voce să, Chary se ridică de jos şi se îndreptă cu paşi de lup spre cort; ridică pânza care acoperea deschizătura şi intră,

Albii dormeau pe paturi de iarbă uscată, culcaţi la rând, în fundul cortului; Zomba dormea dea curmezişul în faţa lor. Ca să ajungă până la Raimondo, Chary era nevoit să treacă peste corpul lui Zomba.

Şi – lucru curios – această manevră atât de dificilă, care risca să trezească sau pe Zomba, sau pe Raimondo, fu executată cu multe precauţiuni, dar fără nici o teamă de Chary.

Luna, lumina destul de bine şi prin deschizătura cortului, îşi trimitea razele până în fund, aşa că negrul nu riscă să lovească de ceva şi să facă zgomot.

Trădătorul se duse spre Raimondo şi scoase din cămaşă ceva care avea înfăţişarea unui muşchi.

Îl aplică pe obrazul lui Raimondo, dar de la oarecare distanţă ca să nu atingă pielea. Râmase cinci minute nemişcat ca o statuie de bronz.

Între timp respiraţia tânărului, slăbi. din ce în ce, până deveni imperceptibilă.

Atunci, Chary, puse în sân ciudatul muşchi şi fără să tremure, îşi trecu un braţ pe sub picioarele şi celălalt pe sub umeri lui Raimondo. Şi cu o mişcare lentă şi progresivă îi ridică corpul, a cărui greutate nu era nimic pentru forţa lui herculeană.

Trădătorul ieşi apoi din cort, fără ca vreunul din ceilalţi să făcut nici cea mai mică mişcare.

Afară, nici un negru; toţi dispăruseră; unde erau oare?

Chary ştia desigur, de vreme ce se îndreptă cu paşi siguri spre fluviu, purtând pe braţe pe Raimondo.

Acolo, în pirogă, erau cei zece negri.

— Karue! şopti el.

Şi adaogă în idiomul Katembos:

— E gata tot?

— Da, răspunse, cel pe care-l chema Karue.

— Carabinele? Muniţiile?

— Da. Tot!

Între timp, ceilalţi trădători pregătiseră lopeţile, căci în timpul zilei se terminaseră toate lucrările relative la pirogă şi expediţia avea să pornească dis-de-dimineaţă.

Numai muniţiile şi armele erau încă sub cort.

Ca acestea să se găsească acum în pirogă trebuia ca negrul numit Karue să fi luat carabinele şi cartuşierele păstrate de sigur de negrii în timpul veghei spre a se apăra de eventualele pericole.

Şi dacă Chary întreba de arme şi de muniţii o făcea mai mult ca să se încredinţeze că complicii săi nu-şi pierduseră capul şi urmaseră întocmai ordinele minuţioase pe care le dase.

Aplecat asupra prorei pirogei înfundate în nisip, Chary trecu pe Raimondo adormit din braţele sale în ale lui Karue, care îl depuse în fundul pirogei pe un pat pregătit mai dinainte.

Chary se îmbarcă, luă o lopată, o afundă în nisip, apăsă asupra ei cu toată forţa şi piroga fu lansată în mijlocul curentului.

Karue şi ceilalţi negri, de aşezară doi câte doi pe băncile din partea dinainte a pirogei şi cu mişcări flexibile şi repezi, afundau lopeţile în apă fără a produce nici cel mai mic zgomot, aşa că, repede ca o nălucă piroga aluneca pe apă, urcând curentul şi îndepărtându-se din ce în ce mai mult de cortul, care se desena pe mal, la lumina lunii ca o pată întunecoasă.

Care era scopul pe care-l urmărea Chary prin răpirea lui Raimondo?

Şi de ce atât el cât şi negrii Ubanghi, pân-atunci atât de credincioşi, săvârşeau o trădare atât de mişelească?

Spre a putea judeca starea de spirit a negrilor trebuie să se ţie cont de suferinţele pe care le înduraseră de mai bine da o săptămână.

Mai întâi, foamea le tulburase mintea şi le întărise inima iar ambiţia lui Chary adăogându-se la toate aceste cauze de tulburare morală, fapta lor părea destul de motivată.

Fără îndoială, dacă Ubanghi n-ar fi fost rău sfătuiţi ar fi îndurat, fără să murmure, toate suferinţele.

Dar Ubanghii nu erau singuri; chiar albii aduseseră, fără voie între ei, elemente de discordie, de indisciplină şi de revoltă.

Aceste elemente erau cei şase Katembos înrolaţi în locul Ubanghilor, ucişi la cataracte.

De fapt, acei Katembos nu se înrolaseră de cât cu gândul să ducă expediţia la pieire. Şi treziseră nemulţumiri în inimile simple ale Ubanghilor.

Ei insistaseră tot timpul asupra greutăţii drumului, înăsprind sentimentele tuturor acelor oameni. Şi, primul dintre ei – acela care se numea Karue aţâţase mai ales gelozia lui Chary împotriva lui Zomba.

Astfel, încetul cu încetul, în grupul Ubanghilor, asupra cărora Chary avea oarecare influenţă, fermentase repede un început de revoltă.

Acel ferment se manifesta acum când situaţia generală. Da rebelilor unele avantaje şi o oarecare siguranţă pe care nu le-ar fi avut în timpul călătoriei prin terenuri pustii şi mlaştini pestilenţiale.

Dar, atunci, se naşte întrebarea, pentru ce Chary şi negrii Katembos se mulţumeau să răpească pe Raimondo? De vreme ce erau hotărâţi să săvârşească o faptă urâtă, lucrul cel mai simplu şi mai sigur ar fi fost, pentru ei, să ucidă pe Zomba şi să captureze pe cercetaşi şi pe american…

Ar fi fost foarte uşor, de vreme ce dormeau aşa de adânc!

Unsprezece la un loc ar fi putut să le sară în spate şi să-i lege înainte ca cei patru albi să se fi putut apăra.

Da! Dar Ubanghii aveau o superstiţie, împotriva căreia negrii Katembos nu puteau nimic; Ubanghii credeau că vor muri toţi până într-o lună dacă ar distruge întreaga expediţie. Căreia îi juraseră credinţă.

Răpind pe Raimondo, li se părea lor că expediţia rămânea intactă. Şi scopul lui Chary era numai să se răzbune asupra lui Raimondo, care făcuse pe Zomba şeful negrilor în loc de a-l alege pe el.

De altminteri, cu modul acesta instinctele de lăcomie care mocneau în sufletul lui Chary se putea satisface acum, căci ei îşi propusese să vândă pe Raimondo tribului Ruga-Ruga, în schimbul unei mari cantităţi de pulbere de aur.

Sălbatecii Ruga-Ruga erau cunoscuţi ca posesori a imense cantităţi de pulbere de aur şi vastul lor domeniu se întindea spre răsărit de lacul Tanganyka,

Puternici şi temuţi, formând o naţiune absolut independentă, împăratul lor se mândrea că are în imensa lui colibă împărţită în

compartimente, servitori şi sclave de rasă albă.

Chary cunoştea ţinutul din reputaţie de şi nu fusese pe acolo, cunoştea chiar şi obiceiurile tribului; ştia că pe împărat îl chema Ribanga şi că marele sat, unde-şi avea reşedinţa se ridica la marginea pădurii virgine pe malul occidental şi septentrional al lacului Tanganyka.

Spera deci, părăsind lagărul cercetaşilor, sa urce cursul Congo-ului cât mai repede până-n dreptul satului Kasongo, situat la vreo două sute de kilometri de regiunea ocupată de Kibanga.

La Kasongo, Chary şi negrii aveau să transporte pe Raimondo cu o litieră făcută din ramuri, ca să nu se obosească şi să-l poată preda în bună stare bogatului rege.

Astfel, ambiţia, gelozia, lăcomia erau cele trei patimi care împinseseră pe Chary la un târg atât de infam.

Cât pentru Katembos, îşi rezervase dreptul să facă apoi ca întreaga expediţie să cadă în mâinile tribului Ruga-Ruga. Dar trădătorii nu erau tocmai siguri de rezultatul acestei aventuri căci, ştiau foarte bine că cei patru rămaşi se vor lua după dânşii.

Neavând piroga, cercetaşii erau constrânşi să urce cursul fluviului mergând de-a lungul malului, sau să construiască altă pirogă.

În primul caz, nici o dată nu i-ar mai fi putut ajunge; iar în al doilea, timpul pe care l-ar fi pierdut cu construirea altei piroge ar fi permis lui Chary să se depărteze şi mai mult.

În caz de urmărire pe fluviu, Chary dispunea de zece vâslaşi experţi, pe când cercetaşii trebuiau să vâslească ei singuri şi erau mult mai puţin îndemânatici în asta de cât negrii.

Între timp, în tabără, liniştea fu repede turburată; focurile ne mai fiind aţâţate deoarece santinelele fugiseră, se stingeau încet, ceea ce permitea bestiilor care dădeau târcoale prin împrejurimi să se apropie din ce în ce mai mult.

Marius, Jean Bart, John Rock şi Zomba dormeau deci, liniştiţi, când fură treziţi brusc de un zgomot formidabil, care se repetă a doua oară. Era răcnetul unui leu. Luând carabinele se repeziră afară din cort.

Văzură înaintând spre ei, între cele două focuri aproape stinse, forma negricioasă a unui leu enorm.

Şi după întreaga sa atitudine şi după faptul că venea cu repeziciune, se putea deduce că era flămând.

Dar cei patru inşi erau prea obişnuiţi cu astfel de surprize ca să-şi piardă sângele rece chiar înaintea unui leu.

Toţi traseră deodată aşa în cât cele patru detunături se confundară, iar leul trăsnit de cele patru gloanţe explozibile ce-i pătrunseseră în craniu, avu o convulsiune bruscă şi căzu.

Incidentul ar fi fost fără consecinţe, dacă nu s-ar fi produs în împrejurări speciale.

Mai întâi absenţa sentinelelor şi apoi aceea a lui Raimondo.
— Raimondo a rămas sub cort? întrebă brusc Marius.
— Ei aşi! zise Jean Bart. E imposibil…
— Cred şi eu!… Dar dacă nu-i aici!…
După o clipă de tăcere, se auzi vocea lui Zomba, care, spunea ne un ton de adâncă uimire.
— Şi Chary unde e?
Tuturor le veni în gând ideea că poate Raimondo, cuprins de insomnie se sculase în timpul nopţii şi împreună cu santinele se dusese pe urmele vreunei fiare sălbatice.
Dar, imediat, o înlăturară ca neverosimilă.
— E ciudat! zise Jean Bart.
Şi se repezi sub cort. Ieşi aproape imediat, murmurând!
— Carabina lui Raimondo e acolo, deci nu s-a dus la vânătoare!
— Poate că s-a dus să facă vreo plimbare spre apă. Cu luna asta atât de frumoasă, nu m-aşi mira, mii de pipe!
Toţi întoarseră capul spre fluviu, priviră în locul unde, ajun, la apusul soarelui, lăsaseră piroga de curând construită. Piroga nu mai era acolo.
Împinşi de acelaş gând alergară pe mal, examinând suprafaţa apei argintată de lună, dar nu se vedea nici o pirogă.
— A! Dar asta! izbucni Marius. Încep să fiu îngrijat! Ce poate fi asta?
Jean Bart, cu glasul foarte emoţionat anunţă:
— Am impresia că trebuie să se îi întâmplat ceva straniu.
— Hm! făcu John Rock.
Şi urmă o tăcere lungă.
Apoi, încet, întorcându-se spre cort, azvârliră lemne uscate pe cărbunii rămaşi de la focuri, care aproape imediat, se aprinseră cu flăcări mari, ce luminau până departe, marginea pădurii.
— Ceea ce mă miră mai mult, zise Jean Bart, e că la focurile de armă trase de noi, Raimondo n-a răspuns în nici un mod.
— E adevărat, aprobă John Rock, căci, în definitiv, nu putea să fie departe.
— Ceea ce mă miră şi mă uimeşte chiar, e că a luat toate santinele cu dânsul ştiind că noi dormeam şi că lăsa lagărul fără nici o pază; asta nu-mi pare de loc natural. Trebuie să se fi întâmplat cu adevărat ceva ciudat…
Se priviră şi-şi citiră în ochi îngrijorarea, care începea să-i stăpânească..
Cât pentru Zomba, agitat, înfrigurat, gemea din când în când ca un câine credincios, care şi-a pierdut stăpânul.
Se învârtea în jurul taberi, căutând prin nisip urmele ghetelor cu cuie ale lui Raimondo şi ale picioarelor goale ale negrilor. Bineînţeles,

nimeni nu se mai gândi să se mai culce.

Rătăciră astfel până dimineaţa în jurul cortului, în jurul locurilor, de-a lungul malului şi în marginea pădurii, vorbind între dânşii, întrebându-se cu o îngrijorare mereu crescândă. Sporită din minut în minut şi strigând uneori cu glas puternic:

— Raimondo! Raimondo! Raimondo!

Şi la fiecare sfert de oră trăgeau câte o salvă de puşcă.

Dar, fireşte, Raimondo nu răspundea.

Când răsări soarele constatară că cea mai mare parte a muniţiilor care ar fi trebuit să fie încă sub cort, dispăruseră, că negrii dispăruţi îşi luaseră tot ce le aparţinea, pe când, dimpotrivă, pălăria lui Raimondo, carabina şi *browningul* lui erau lângă patul de frunze pe care dormise. Trebuie să mărturisim că lucrul cel mai extraordinar îl constituia faptul că Raimondo plecase fără armă.

Şi, desigur, n-ar fi bănuit niciodată că Chary răpise pe Raimondo, dacă un nou indiciu nu i-ar fi pus pe urma adevărului.

Un indiciu, nu, un obiect, care dintr-odată le dezvălui adevărul.

Marius, îngrijorat ca şi ceilalţi se plimba pe malul fluviului privind mereu suprafaţa apei aurită de razele soarelui şi aştepta cu o nădejde, care, de altminteri, mergea scăzând, ca piroga să răsară deodată pe apele fluviului venind din sus, sau din jos.

Deodată privirea sa fu atrasă de un obiect alb care la zece sau doisprezece metri de mal cobora încet cursul fluxului Dar, ceea ce era într-adevăr extraordinar era forma acelui obiect şi materialul din care era făcut. Formă şi material foarte obişnuite, de pildă, într-o şcoală, de copii din Italia; dar, pe apele Congului, în plină Africă ecuatorială, era ceva eu adevărat extraordinar!

Acel obiect nu era altceva de cât o barcă de hârtie!

— Mii de pipe! strigă Marius. O barcă de hârtie pe Congo? Asta e extraordinar!

Şi strigă:

— Jean Bart! John Rock! Zomba! Toţi veniră în fugă.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? întrebară genovezul şi americanul.

Dar Marius, căruia îi şi venise o idee. Nu răspunse.

Spre marea uimire a celor trei, el se dezbrăcă cu repeziciune

În câteva minute, gol ca un vierme şi fără a da vreo explicaţie, făcu un salt în apă.

Văzură scufundându-se, apoi reapărând şi înotând cu repeziciune.

— Unde naiba se duce? zise John Rock.

— Ciudat! zise Jean Bart.

Şi privirile lor urmară în mod maşinal linia imaginară a direcţiei luată de Marius. Şi câteşi trei văzură acolo, cam la mijlocul fluviului mica barcă de hârtie.

Zomba, înmărmurit, nu înţelese, dar, Jean Bart şi John Rock, care

fuseseră şcolari, înţeleseseră.

— Barca asta a fost făcută de Raimondo, strigă Jean Bart.

— Yes! afirmă John Rock.

În momentul acela Marius ajunse mica barcă, o apucă şi întorcându-se cu agilitatea unui peşte înotă repede spre mal.

Se ridică în picioare pe nisip, gol ca un zeu al apelor. Şi cele trei capete ale lui Marius, John Rock şi Jean Bart se plecară asupra bărcii pe când Zomba căsca ochii fără să înţeleagă nimic.

— E ceva scris pe ea, observă John Rock.

— Recunosc scrierea lui Raimondo, observă Marius.

— Repede, repede, desfă-o! strigă Jean Bart cu nerăbdare.

Fără a bănui adevărul, aveau toţi presimţirea că plecarea lui Raimondo nu fusese voluntară şi că prietenul lor fusese victima vreunui atentat.

Marius desfăcu repede barca de hârtie. Şi când fragila construcţie fu distrusă, îi râmase în mâini o foaie de hârtie ruptă desigur, dintr-un carnet destul de mare, pe care Raimondo îl purta totdeauna în buzunarul din afară al bluzei.

Şi pe acea hârtie era un rând scris cu creionul, pe jumătate şters de acţiunea apei, dar, încă vizibil. Îl citiră toţi trei dintr-o ochire.

Era conceput astfel:

— Am fost răpit de Chary şi de negri spre a fi vândut tribului Ruga-Ruga de pe lacul Tanganyka.

Asta era tot. Dar era deajuns.

Zomba auzise fraza citită cu glas tare; atunci, bunul abisinian scoase un strigăt ascuţit, ridică la cer pumnii săi enormi şi se lăsa prada unei furii de nedescris.

Apoi, cu voce răguşită, în pitorescul său limbaj, care constituia italieneasca sa specială, explică stăpânilor săi că negrii Ruga-Ruga aveau un împărat bogat, care poseda multă pubere de aur, că acest împărat era cunoscut ca vânător de prizonieri albi, că aceştia îi puteau fi cedaţi în schimbul a jumătate din greutatea lor în pulbere de aur; că, acea pulbere servea apoi indivizilor, care o posedau spre a cumpăra la rândul lor sclavi negri, arme, teritorii şi a deveni şefii unor triburi mai mult sau mai puţin supuse.

Şi Zomba termină, spunând, că după părerea sa. Chary alesese pe Raimondo ca să se răzbune fiindcă nu-l numise pe el şef ai vâslaşilor şi purtătorilor de bagaje.

Astfel explicate, cuvintele scrise de Raimondo fură pentru prieteni săi o revelaţie fulgerătoare.

Ei se priviră şi se înţeleseră din ochi ca vor găsi o soluţie favorabilă.

— Ei bine! strigă Marius. Îi vom prinde înainte de ajunge la lacul Tanganyka; va trebui să construim altă piroagă, dar cum nu va servi decât pentru noi patru, vom termina-o mai repede! O vom termina

chiar azi şi ziua şi noaptea vom urmi pe bandiţi ca să le smulgem prada.

— Am luat poziţia noastră geografică, adăogă Jean Bart urcând cursul Gongo-ului până la satul Kasongo şi trecând apoi la oraşul Kibanga, care se găseşte la extremitatea lacului, suntem la două sute de kilometri de malul lacului Tanganyka. Tribul Ruga-Ruga despre care vorbeşte biletul are capitală oraşul Kibanga.

— Două sute de kilometri! întrebă John Rock. Câţi pe apă?

— Vreo sută cincizeci.

— Atunci, zise Marius, socotind timpul necesar pen construirea unei piroge, vom fi la Kibanga peste patru zile cel mult. Sper că i vom ajunge chiar pe drum spre a scăpa pe Raimondo din mâinile acelor briganzi.

— E posibil, întrerupse Jean Bart, dar nu-ţi garantez, căci Chary dispune de zece vâslaşi, obişnuiţi să mânuie lopeţile, ceea ce nu e cazul nostru. Să nu ne facem iluzii darnice şi să ne închipuim de pe acum că, poate, vom ajunge în capitala tribului Ruga-Ruga după Raimondo.

— Ei bine! zise John Rock. Dacă nu vom obţine să-l înapoieze cu binele, atunci îl vom obţine cu forţa.

— Pân-acum, zise Marius, n-am luptat de cât spre a ne apăra; de data asta vom ataca şi vor vedea, mii de pipe, de ce sunt capabili cercetaşii italieni chiar când sunt numai doi şi nu trei; dar, la naiba! Ce tot spun eu? Suntem toi trei, nu-i aşa John Rock? Consimţi, în această împrejuri să iei locul cercetaşului şi să-ţi închipui, luptând spre salva pe el, că eşti ca noi?

— Nu mai încape vorbă, Marius! răspunse grav John Rock.

— Atunci! Mii de pipe! La lucru!

Era ciudat că evenimentul acesta atât de extraordinar şi, în realitate atât de primejdios pentru Raimondo, nu inspiră nici o tristeţe prietenilor săi. Acum când cunoşteau adevărul aveau cea mai mare încredere în izbânda finală a acestei stranii aventuri; şi nu credeau că Raimondo putea fi victima vreunei violenţe din partea trădătorilor, sau din a indigenilor Ruga-Ruga.

Aceasta se datora desigur obiceiului de a-l considera ca şef; nu le putea intra în cap ideea că nu va inspira cel mai profund respect fie negrilor, care, de fapt, erau încă servitorii săi, fie indigenilor Ruga-Ruga, pe care îi va domina cu inteligenţa şi tăria caracterului său.

După ei, episodul avea să se sfârşească cu o luptă împotriva tribului Ruga-Ruga. Şi mulţumită inteligenţei şi armelor lor, victoria avea să le surâdă în ciuda colosalei inferiorităţi a numărului; şi apoi, spre a da un exemplu vor pune: mâna pe Chary şi-l vor împuşca.

Nici unul nu-şi închipuia că lucrurile ar fi putut să se petreacă altfel.

Munciră deci cu încredere şi ardoare toată ziua. Piroga fu construită

cu o repeziciune fulgerătoare; mânuind securea cu îndemânarea experienţei, doborând un arbore, îl despicară în două, îl scobiră, îi deteră forma cerută, adică subţire şi lungă spre a-i asigura cât mai multă viteză.

Şi, înainte de apusul soarelui, piroga era gata împreună cu patru lopeţi solide şi uşoare.

În ziua aceea nu prânziră propriu zis, dar când le era foame, mâncau câte-o banană, sau câte-o bucăţică de carne rece, după care beau apă din fluviu.

Când piroga fu pusă pe apă şi fură siguri de stabilitatea ei, încărcată într-însa toate bagajele: cortul, uneltele şi ce mai rămânea din muniţii.

Fiecare luă câte o lopată şi cu o repeziciune, care ar fi umplut de admiraţie pe oricare ofiţer de marină, începură să vâslească.

Piroga zbură pe apă, toată noaptea, fără a se opri, urmând cursul fluviului.

La răsăritul soarelui totuşi, schimbarea temperaturii îi făcu să simtă oboseala; se opriră pe mal, nu atât spre a se repauza cât spre a găti ceva cald de care simţeau neapărată voie; dar după o oră porneau din nou. Şi se gândeau că era imposibil ca Chary şi oamenii săi să meargă tot atât de repede.

Şi îşi ziceau:

— Îi vom ajunge înainte ca ei să debarce la Kibanga.

Se înşelau totuşi, trădătorii fiind cu mult înaintea lor.

Capitolul V
Moartea lui John Rock

Pe malul lacului Tanganyka se găsea, satul de negri, care e capitala tribului Ruga-Ruga şi poartă numele împăratului Kibanga.

Fusese desigur construit spre a evita soarta, care aştepta în general pe micile sate africane, cunoscute pentru ferocitatea locuitorilor lor: aceştia asupresc într-atâta triburile vecine încât acestea, ca să se răzbune incendiază ţinuturile asupritorilor lor.

Kibanga era înconjurat de şanţuri largi, care în unele puncte aveau zece picioare adâncime şi o împrejmuire de uluci înalte.

Lacul Tanganyika se întindea chiar la poalele satului şi, deoparte turnurile sentinelelor dominau toată zona septentrională a lacului; iar de alta o vastă fâşie de pământ râpoasă, formând flancul occidental ai coloniei pe care era construit satul.

Vreo treizeci de cranii albite care împodobeau poarta principală a ulucilor, puneau în gardă pe vizitatorii regelui Kibanga, care ştia să taie capul acelora care nu-i erau pe plac.

Ceea ce-l făcea să fie respectat până dincolo de distanţa de la care indigenii puteau zări încă acele cranii.

Într-o frumoasă dimineaţă în care soarele trimiţându-şi razele piezişe pe apele liniştite le făcea să sclipească asemenea unei oglinzi, un cortegiu extrem de ciudat ieşi pe poarta principală a oraşului, situată în faţa unui soi de chei construit deasupra unor pari…

De-a lungul cheiului, formând un port rudimentar, se aliniau vreo cincizeci de piroge imense şi goale..

Cortegiul se îndreptă în spre ele.

În fruntea lui mergea un individ îmbrăcat într-un costum care aducea cu al unui amiral austriac. De unde venea acel costum? Mister.

În orice caz, acela care-l purta părea foarte mândru de el, căci umbla cu pieptul scos şi figura sa avea o expresie de autoritate brutală; în lipsă de alte indicii, se putea presupune că era regele Kibanga, împăratul negrilor Ruga-Ruga.

Îndărătul lui mergeau două negre cu o simplă centură din pene de struţ şi purtând fiecare câte o umbrelă cu care apărau de razele soarelui pe împărat.

După ele veneau doisprezece negri de statură înaltă şi absolut goi, iar în mijlocul lor un alb cu mâinele legate deasupra capului: era Raimondo!

Şi în urma acestui grup, care înconjura pe prizonier, venea întreaga armată a tribului Ruga-Ruga, compusă din vreo şase sute de soldaţi.

Cea mai mare parte erau înarmaţi cu lăncii, suliţe şi arcuri şi săgeţi, mulţi aveau apoi măciuci prevăzute cu cuie, unii puşti de modele recente şi strălucitoare. Aceştia erau desigur ofiţerii, căci mergeau în flancurile coloanei. Şi în loc de a fi goi ca soldaţii purtau un brâu roşu cu ciucuri care le cădea până la genunchi.

Într-un minut toţi se îmbarcară în piroge. Raimondo cu cei doisprezece gardieni se urcă în aceea a regelui cu cele două negrese împreună cu patru muzicanţi care băteau în tam-tam şi doi, care cântau cu flautul.

Apoi, cum piroga putea conţine patruzeci de persoane, se mai urcară zece vâslaşi şi ofiţeri cu carabinele.

Mai erau locuri, dar, rezervate altor indivizi pe care regele spera să-i facă prizonieri în cursul zilei.

Împăratul făcu un gest, Tam-tam-urile răsunară, flautele suflară, ofiţerii traseră în aer un foc de puşcă fiecare şi întreaga flotă ieşi imediat pe lac în formaţie de luptă, adică cinci piroge în front pe zece rânduri.

La aceeaşi oră, pe malul accidentat al lacului Tanganyka la patru sau cinci kilometri de oraş, cei patru călători plecau încet spre nord.

Ajunşi la un punct în care malul forma un platou debarcară.

— Acolo e – şi Marius arătă lui Zomba cu mâna colibele – satul Kasombo, în care spui că vom găsi războinici dispuşi să meargă împotriva negrilor Ruga-Ruga?

— Da stăpâne!

— Haidem.

Şi câteşi patru, după ce puseră piroga sub un umbrar de frunze, care o ascundea cu totul, începură să urce colina.

De pe lac, zăriseră de departe satul care li se păruse destul de mare. Apropiindu-se fură izbiţi de tăcerea care domnea; prezenţa unei turme de bivoli în preajma satului îi miră şi mai mult.

Dar, ceea ce-i uimi cu totul, fu faptul că nu vedeau ieşindule înainte nici unul dintre războinicii despre care le vorbea Zomba.

Hotărâră să caute să afle imediat motivul acestei abateri.

O tăcere mortală apăsa atmosfera.

Printre trestiile de pe marginea potecii, care ducea la râu, erau vase de pământ sparte, străchini, căni, ulcele azvârlite de-a valma.

Ajunşi pe platou, un spectacol oribil le îngheţă sângele în vine.

Corpul unui bătrân, în stare înaintată de putrefacţie, având pe spinare o rană largă produsă de o suliţă, zăcea întins într-o baltă de sânge închegat. Era mort desigur de vreo cinci sau şase zile. Ceva mai departe corpul decapitat al altui om; într-un şanţ cadavrele a trei oameni şi al unei femei, dintre care unul avea mâinile şi picioarele tăiate.

— Pe sfânta Ana! zise Jean Bart, aici a fost un groaznic măcel.

— Aici a fost Ruga-Ruga! afirmă Zomba.

John Rock şi Marius, roşii de furie nu spuseră nimic.

Ajunseră în sat. Ulucile dărâmate ardeau; vreo cincizeci de colibe erau încă în picioare, toate celelalte însă, erau distruse de foc. Câţiva banani calcinaţi dovedeau violenţa incendiului.

Dar, cu toate ruinele şi cărbunii stinşi presăraţi pe pământ nu încăpea îndoială că locuitorii reuşiseră să fugă. Obiectele care constituiesc gospodăria indigenă; tot felul de vase de pământ, fierărie, coşuri talere de pământ, căni, străchini, erau răspândite în număr atât de mare încât s-ar fi putut forma cu ele un muzeu african.

Aceste obiecte dovedeau că distrugerea satului era recentă, bucăţile de lemne arse fumegau încă, cenuşa era caldă şi cadavrele nu intraseră în putrefacţie.

O pisică ţâşnind dintr-o colibă rămasă în picioare făcu pe cei patru călători să tresară.

— Satul e pustiu, zise John Rock şi nu vom găsi aici nici un războinic, care să ne ajute contra negrilor Ruga-Ruga.

— Vom merge şi singuri, mii de pipe! strigă Marius, plin de furie.

Şi câteşi patru se întoarseră spre lac; se îmbarcară şi privindu-se, scoaseră acelaş strigăt:

— La Kibanga!

După descrierea lui Zomba şi după hărţile pe care Jean Bart le consultase cu o oră înainte, ştiau că satul era la vreo patru kilometri spre nord. Pe apă ajungeau într-un ceas.

Întâi vâsliră numai John Rock, Jean Bart şi Zomba, pe când Marius se ocupa cu pregătirea armelor pentru fiecare, punându-le alături de ei, aşa încât, lăsând lopeţile să se poată servi imediat de ele.

Planul de luptă era stabilit mai dinainte.

Bazându-se pe superioritatea armelor lor pe care le încărcaseră numai cu gloanţe explozibile, fiind siguri acuma că Raimondo era în mâinile împăratului negrilor Ruga-Ruga, trebuiau să cadă asupra lor ca un trăsnet, să străbată satul omorând pe oricare s-ar fi împotrivit, să meargă drept la marea colibă regală care, conform obiceiului african, era desigur situată în mijlocul satului; să pătrundă în ea, să libereze pe Raimondo, să-l înarmeze şi să bată în retragere împreună cu dânsul, întorcându-se la lac

Era, ce e drept, o încercare disperată; se putea ca unul sau altul dintre ei să fie ucis, puteau chiar fi înconjuraţi de negrii Ruga-Ruga şi masacraţi, dar n-aveau alt mijloc.

Să mai aştepte încă, să recurgă la viclenie, nici unui nu mai avea răbdare. Şi apoi, se temeau ca nu cumva, Raimondo nesupunându-se la capriciile regelui Ruga-Ruga să nu fie ucis de acest monarh crud şi autoritar.

Dar, împrejurările schimbară planul de luptă.

Într-adevăr, abia trecură un mic promontoriu, care înainta la un kilometru de Kasombo şi văzură o flotă de cincizeci de piroge înaintând prin mijlocul lacului.

— Ruga-Ruga! strigă Zomba.

În mica pirogă fu o clipă de tăcere apoi Marius vorbi?

— Jean Bart, ai ocheanul?

Ligurul, care avusese acelaş gând scosese ocheanul şi-l ducea tocmai la ochi, îndreptându-l în direcţia flotei

Şi, aproape îndată, zise cu un accent de nespusă emoţie;

— Raimondo e într-una din piroagele din primul rând

Se consultară din ochi. Luând o hotărâre bruscă.

— Să ne îndreptăm într-acolo. Mii de pipe?

— Da! Da!

— All right!

Şi câteşi patru vâsliră cu toată forţa. Constatară imediat uimirea pe care o provoca prezenţa lor printre sălbatecii Ruga-Ruga. O manevră bruscă schimbă mersul lor.

Cele trei rânduri de pirogi din urmă rupseră dreptunghiul şi înaintară executând o mişcare de încercuire care se desfăşura treptat.

Cei patru din piroga cea mică îşi deteră imediat seama de tactica negrilor; Marius ridică din umeri bombănind:

— Bun! Pot veni în ce mod le-o plăcea; le vom ţine piept din toate părţile, mii de pipe!

Şi cu aceeaşi repeziciune se îndreptară spre piroga, în care erau împăratul, Raimondo, sunători de tam-tam, flautiştii şi ofiţerii.

— Când vom fi la cincizeci de metri deschidem focul, nu-i aşa? întrebă. Marius.

— Da! Da! aprobară ceilalţi.

După cinci minute erau în punctul voit.

În momentul acela piroagele care începuseră mişcarea id încercuire se avântară spre a închide cercul în jurul micei piroage. Dar fără să-i pese, Marius, strigă către Zomba:

— Zomba, vâsleşte înainte! Şi voi, foc!

Şi atunci începu acea luptă extraordinară, cea mai disproporţională luptă năvală ce s-a desfăşurat vreodată.

În mica pirogă, în care cei trei exploratori îngenuncheaseră formând cele trei vârfuri ale unui triunghi, timp de două – minute focurile răpăiră fără întrerupere.

O grindină de gloanţe explozibile se abătu asupra celor cinci piroge din frunte, sfărâmând craniile, sfâşiind trupurile, găurind piroagele, spărgând lopeţile şi semănând dezordinea şi panica în mijlocul sălbaticilor.

Între timp, sub impulsul braţelor nervoase şi muşchiuloase ale lui Zomba, mica pirogă zbura ca o săgeată.

Ajunse repede lângă aceea în care se afla împăratul. Chiar în momentul acela, unul din ofiţeri îndreptând carabina asupra lui Raimondo, care era întins în fundul pirogei, vru să-i zdrobească craniul.

Marius, cu un salt prodigios sărise din piroga ceea mică în cea mare, ţinând *browning*-ul în mâna dreaptă şi securea în mâna stângă.

Apăsând pe trăgaciul revolverului, lovi în acelaş timp cu securea, despicând în două capul ofiţerului; pe când aceste se prăbuşea, arma lui, descărcându-se, trimise împăratului în plin piept glonţul destinat lui Raimondo.

Câteva minute domni în partea aceea a lacului o zăpăceală de nedescris.

Îngroziţi de efectele oribile ale gloanţelor explozibile mulţi Ruga-Ruga cuprinşi de panică, fugiră fie vâslind îi sens invers, sau azvârlindu-se în apă ca să scape înot.

Alţii, dimpotrivă, mai puţin terorizaţi, fiind mai departe de centrul luptei, înaintau; alţii trimiteau în spre cei patru demoni – căci şi Zomba lupta – nori de suliţe şi de săgeţi.

Dar, Raimondo era liber. Şi, apucând o carabina, trase.

În jurul pirogei celei mari în care toţi Ruga-Ruga erau morţi, cercul piroagelor se lărgea din ce în ce.

Victoria era completă şi Raimondo care-şi reluase în mod tacit comanda, se gândea să dea ordinul de retragere, când un strigăt de furie dureroasă îi răsună la ureche.

Se întoarse şi văzu pe Jean Bart susţinând pe John Roci răsturnat.

— John e rănit, urlă Raimondo, nenorocire!

Cei trei cercetaşi se strânseră în jurul lui.

Dar, americanul fusese lovit de o săgeată care-i străpunsese beregata dintr-o parte într-alta; îi tăiase de sigur carotida căci sângele curgea şiroaie şi John Rock, cu ochi dilataţi, pălise îngrozitori.

Murea desigur! Nu putea vorbi din pricina sângelui care-i umplea gura, dar ochii lui avură o expresie sfâşietoare de tristeţe şi de adio.

Cele două mâini strânse de Raimondo şi de Jean Bart, avură o presiune convulsivă; apoi închizând ochii, el se înţepeni.

Marius îi puse o mână pe inimă şi murmură:

— Adio. E mort!

Timp de câteva minute rămaseră muţi de durere. Nu puteau crede că tovarăşul cu aerul nepăsător, dar atât de pasionat de aventuri, murise în modul acela. Şi totuşi, fură nevoiţi să admită realitatea. Toţi plângeau; până şi Zomba. Şi, în mijlocul acelei tăceri solemne, Raimondo rosti cu voce surdă şi teribilă:

— Trebuie să-l răzbunăm. Înainte Zomba!

Negrul înţelesese; punând mâna pe cea mai mare din lopeţi îşi încordă toate puterile, făcând să înainteze spre Ruga-Ruga barca

lungă şi sprintenă.

Grupul care nu fusese încă risipit de luptă era compus din vreo zece piroge pline cu războinici.

Ei trimiteau nori de săgeţi în spre mica pirogă şi, din când în când câte un glonte.

Dar, nu erau buni trăgaci, căci săgeţile şi gloanţele treceau pe deasupra capetelor albilor.

Şi John Rock fu răzbunat cu prisosinţă.

Trăgând mereu, fără întrerupere, cei trei cercetaşi – care aveau răni şi zgârieturi uşoare – erau cuprinşi de o furie de a distruge, de care nici nu-şi dădeau seama.

Această nebunie războinică îi transporta până-ntr-atât în cât s-ar fi luptat cu mii de inamici.

Şi Ruga-Ruga deşi de sute de ori mai numeroşi, nu puteau ţine piept noului atac.

Se risipiră peste tot lacul, vâslind din răsputeri.

— La satul Kibanga! ordonă Raimondo. Acum nimic nu le mai părea imposibil acelor tineri eroi.

Îşi ziceau că Ruga-Ruga, demoralizaţi de pierderile enorme şi de moartea împăratului lor, nu vor îndrăzni să se întoarcă în sat, cât timp vor şti că albii sunt acolo.

Pe de altă parte exploratorii trebuiau, pe cât le era posibil, să refacă o coloană spre a ajunge, trecând prin Africa Orientală, pe coastele Oceanului Indian, de unde aveau intenţia să se îmbarce pentru insulele Oceanice.

Un drum atât de lung nu se putea face fără purtători şi fără provizii, căci aveau de străbătut regiuni pustii şi primejdioase.

Devastarea satului Kasombo îi făcea să spere că în capitala negrilor Ruga-Ruga vor găsi numeroşi prizonieri.

Aveau intenţia să facă printre aceşti prizonieri, cu ajutorul lui Zomba, o alegere judicioasă; voiau să ia pe cei mai puternici şi care le-ar fi părut mai capabili de devotament. Cu proviziile lăsate prin colibe îşi puteau reînnoi stocul de alimente.

Şi, fiindcă posedau încă muniţii suficiente, erau siguri că nu vor rămâne dezarmaţi, mergând pe uscat, până pe coasta Oceanului Indian. De la Kibanga puteau pleca apoi liniştiţi.

Se întrebau apoi ce să facă cu corpul lui John Rock.

Cei trei cercetaşi se gândiseră la diverse forme de înhumare.

După ce discutară între ei asupra acestui punct atât de dureroasă, hotărâră ca John Rock să fie îngropat în mijlocul colibei regelui din Kibanga.

Asta ca semn de răzbunare pentru moartea sa, vor incendia coliba şi John Rock va dormi veşnic sub cenuşa ei.

Şi, pentru ca locul să păstreze veşnic amintirea dramei ce se

desfăşurase pe lac, voiau să dărâme împrejmuirea, să astupe şanţurile să dea foc tuturor colibelor şi să facă să dispară sub un strat de cenuşă vechea capitală a teribililor Ruga-Ruga.

Acest formidabil program fu executat întocmai.

Astfel se termină acea zi memorabilă.

Şi când apuse soarele, cercetaşii ridicară cortul pe malurile lacului Tanganyka, la poalele unei coline pe care se înălţa satul Kasombo, devastat cu câteva zile mai înainte de Ruga-Ruga.

Şi, în jurul unicului cort central destinat cercetaşilor, zece colibe de frunze serviră de adăpost la câte trei indigeni din Kasombo.

Aceştia, găsiţi la Kibanga în lanţuri şi liberaţi de către cei trei tineri, fură înrolaţi ca vâslaşi şi purtători, sub comanda lui Zomba.

Erau nişte tineri voinici, muşchiuloşi, blânzi din fire şi cunoscuţi de-altminteri ca purtători în expediţiile organizate în fiecare an de către europeni.

Proviziile erau din belşug.

În oraşul Kibanga găsiseră carne de antilopă, cafea crudă şi chiar numeroase cutii de conserve pe care, probabil, locuitorii le furaseră de la vreo expediţie.

Cât pentru John Rock, avu funeraliile pe care le merita şi care i se puteau face. El fu îngropat în pământ în mijlocul colibei regale împreună cu toate armele lui. Apoi, focul aprins de cei trei prieteni şi de Zomba. După ce-şi luară un ultim adio de la cel care murise, îşi împlini opera devastatoare.

Când tot satul fu incendiat, când nu mai rămaseră din colibe de cât o grămadă de cenuşă, cei trei cercetaşi ridicară pe mormântul lui John Rock o imensă cruce de lemn pe care o fabricaseră, în timpul incendiului, prizonierii eliberaţi. Pe crucea aceea, cu vârful unei baionete înroşită în foc Marius săpă aceste rânduri:

> „Aici zace, John Rock, cetăţean american, care cu devotament şi eroism, a urmat pe cei trei cercetaşi italieni de la New York până la lacul Tanganyka, străbătând Oceanul Atlantic şi Africa ecuatorială în toată lărgimea.
>
> Victima sălbatecilor Ruga-Ruga şi plâns de toţi tovarăşii săi de expediţie.
>
> Odihnească-se în pace sub cenuşa oraşului Kibanga”.

A doua zi, la cinci dimineaţă, Raimondo dete ordin să se ridice tabăra.

Marius şi Jean Bart aflaseră de la dânsul, ceea ce de altminteri ghiciseră, asupra modului în care trădătorul Chary îi răpise din cortul de pe malurile Gongului.

Iarba întrebuinţată de Chary spre a face mai adânc somnul natural a lui Raimondo era un soi de muşchi al cărui emanaţii produceau asupra organelor aceleaşi efecte ca şi cloroformul.

Această plantă e cunoscută de indigeni, care când se întind pe pământ ca să se odihnească, au precauţiunea de a se uita ca să vadă dacă nu cumva se găseşte în preajma lor vreunul din acei muşchi ale căror emanaţii sunt mortale când sunt prelungite.

Raimondo povesti că nu fusese maltratat; condus de Chary şi de complicii săi în satul împăratului, acesta îl cumpărase, dându-le în schimb o cantitate de aur egală cu jumătatea greutăţii sale.

Trădătorii plecaseră apoi imediat cu o pirogă pe lacul Tanganyka, dispărând spre nord, fără îndoială în direcţia ţinutului Urundi, actualmente în stare continuă de război, unde indivizi de specia lui Chary şi a tovarăşilor săi, puteau, cu ajutorul pulberii de aur, să-şi cumpere un mic teritoriu.

Aceste informaţii fură date de prizonierii eliberaţi şi ascultate cu o indignare din ce în ce mai mare.

La sfârşit, Marius, furios, strigă:

— Ei bine! Mii de pipe! Nu se va bucura de teritoriul lui, trădătorul Chary, nici el nici ceilalţi!

Întorcându-se spre cei doi prieteni, continuă şi mai furios:

— Raimondo, Jean Bart, nu se poate să lăsăm nepedepsită fapta acestor mişei. Nu uita, Raimondo că viaţa ta atârna de un fir, de un capriciu al regelui Kibanga!

— Aşa e, dar…

— Oh, ştiu! Tu eşti generos şi ai fi în stare să ierţi, dacă n-ar fi vorba de cât de tine! Dar John Rock? Ce zi ceţi? Raimondo, Jean Bart, puteţi uita că trădarea lui Chary şi a lui Karue e cauza principală sau mai bine zis, unica, a morţii lui John Rock. Vom lăsa oare nepedepsită o asemenea crimă? Vom lăsa oare să dăinuiască în ţara asta exemplul în triumfător al unei trădări, care a avut consecinţe atât de grave Nu! Nu! Vă propun să urmărim pe Chary şi Karue, e să-i judecăm într-un tribunal format din noi patru şi să condamnăm apoi, să fie împuşcaţi. Trebuie să facem dreptate, spre a da exemplul!

Raimondo şi Jean Bart fură nevoiţi să recunoască dreptatea celor susţinute de camaradul lor.

Negrii Katembos, de curând înrolaţi se arătară dispuşi să ia parte la luptă, dacă rebelii ar fi opus vreo rezistent:

— Dar rămâne un lucru de ştiut, zise Jean Bart. Voi putea să-i ajungem?

— La naiba! strigă Marius. Ştim exact, după raportul prizonierilor Katembos, direcţia în care au fugit şi că sunt cu o zi înaintea noastră! E atât de puţin, încât putem să-i ajunge înainte ca ei să sosească în ţara Urundi, care e nord de lacul Tanganyka,

— De altminteri, adăugă Raimondo, nu-şi pot închipui că suntem în stare să-i urmărim şi deci nu se vor grăbi.

— Atunci, suntem de acord? insistă Marius. Sunteţi amândoi de

părerea mea?

— Da, aprobă Jean Bart

— Şi eu, răspunse Raimondo. Şi fiindcă tu ai avut ideea, nu vreau să am aerul că săvârşesc un act de răzbunare personală şi îţi las ţie comanda în tot timpul acestei expediţii

— Mii de pipe! Primesc! Şi încep chiar acum să mă folosesc de această autorizaţie!

Se întoarse spre Zomba, care în fruntea a doisprezece splendizi Katembos, aştepta sfârşitul deliberării şi ordonă:

— Zomba, împinge piroagele în apă!

Zomba făcu un gest şi cei doisprezece oameni împinse pe apa lacului cele două mari piroage, luate de la Ruga-Ruga şi în care nu încărcaseră încă proviziile îngrămădite pe mal.

Acele provizii fură lăsate în paza numeroşilor Katembos, care nu luau parte la expediţie.

Şi Marius strigă:

— Înainte!

Piroagele zburară pe apa lacului în direcţia nordului

Într-una se afla Raimondo, Marius şi şase Katembos, cealaltă Jean Bart, Zomba şi alţi şase.

CAPITOLUL VI
Dreptate!

La răsăritul soarelui ajunseră pe malul septentrional ai lacului Tanganyka.

Acolo curgea un mic fluviu plin de trestii, foarte impracticabil chiar pentru piroge şi care, după ce străbate ţinutul Urundi. Urcând, drept, spre nord merge până la micul lac Kivu.

După ce se încredinţară că malul drept al acelui fluviu nu era abordabil din pricina trestiilor, cercetaşii se duseră să exploreze malul stâng.

Dar şi acolo trestiile erau numeroase.

Zomba descoperi însă, printre ele un fel de potecă acuatică şerpuind prin massa aceea compactă.

Piroagele fură îndreptate prin acel canal, prin care ajunseră la ţărm.

— Victorie! strigă Marius, sărind primul pe ţărm.

— Ce e? Ce ai văzut! întrebă Raimondo.

— Urme! Urme de ghete cu cuie şi altele de picioare goale. Ştiţi că dintre oamenii noştri, numai Zomba şi Chary erau încălţaţi europeneşte.

— Atunci, nu mai încape îndoială, afirmă Jean Bart, au debarcat aici!

— Şi nu de multă vreme! adaogă Raimondo, care examina şi el urmele, căci acest mic teren argilos e frecventat de numeroase animale, ale căror urme se văd destul de bine. Observaţi că urmele lui Chary şi ale complicilor săi nu sunt acoperite de nici o urmă de labă.

— Şi deoarece animalele vin să bea, de obicei, înainte de miezul nopţii, asta înseamnă că au debarcat după ora asta, zise Jean Bart.

— Deci, conchise Marius, nu sunt de cât cu trei sau patru ore înaintea noastră!

— Stăpâni! întrerupse Zomba, piroga trădătorilor colo!

Într-adevăr, bravul negru avusese ideea de a cerceta printre trestii şi găsise piroga fugarilor. Se duseră să o examineze.

Era goală.

— Haidem! zise Marius. Nu mai avem nimic de făcut aici. Bunul meu Zomba, ascunde piroagele noastre ceva mai departe de aceea şi… înainte! Vom ajunge pe trădători peste două, sau trei ore. Dacă umblăm repede şi nu pierdem vreme.

După o oră de mers neîntrerupt, pe o potecă pe care urmele paşilor se vedeau foarte bine, aceasta se afundă într-o pădure deasă. O urmară, dar aproape imediat constatară că se împărţea în diferite

direcţii. Terenul era spongios, din fericire, compus din humă şi pământ umed.

Aşa, că Zomba descoperi imediat poteca cea bună. Toţi îi urmară fără a ezita. Mergeau de vreo jumătate de oră, când Zomba se întoarse brusc; Marius şi Raimondo îl văzură punând un deget pe buze.

Marius făcu câţiva paşi mai repezi şi ajungând pe Zomba, îl întrebă în şoaptă:

— Ce-ai văzut?

Bunul negru râse pe înfundate, dar nu răspunse. Se mulţumi să dea la o parte, cu infinită băgare de seamă, ca să nu facă nici cel mai mic zgomot, ramurile unui tufiş.

Tremurând de bucurie şi de furie, Marius văzu în mijlocul unui luminiş acest spectacol sugestiv:

Un foc din care nu mai era de cât jeratecul şi în faţa lui, unul în faţa altuia, Chary şi Karue. Amândoi ţineau de capetele unei frigări de lemn în care era înfiptă o bucată mare de carne, pe care o învârteau de-asupra cărbunilor. În jurul lor ceilalţi Ubanghii şi Katembos se culcaseră pe paturi de frunze şi dormeau.

Marius, văzând acel spectacol nu ezită. Cu voce tare, strigă:

— *Browningul* în mână, Zomba şi se repezi prin tufiş, năvălind între Chary şi Karue, care, surprinşi, lăsară să le cadă frigarea în mijlocul jeratecului.

— Sus mâinile! Sus mâinile trădătorilor, urlă Marius.

Chary înţelese şi ridică mâinile; Karue nu înţelese, dar văzu revolverul lui Zomba ţintit asupră-i; văzul şi gestul lui Chary şi-l imită.

Treziţi din somn ceilalţi trădători nici nu încercară să opuie vreo rezistenţă de oarece fură într-o clipă înconjuraţi de Raimondo, de Jean Bart şi de cei doisprezece Katembos.

Marius dete ordinele necesare,

Ubanghii şi Katembosii fură dezarmaţi şi lăsaţi sub paza lui Zomba, pe când Chary şi Karue, şedeau încă jos în jurul focului, neîndrăznind să facă nici cea mai mică mişcare, de oarece în faţa lor, stau cei trei cercetaşi, veniţi să facă dreptate. Deliberarea acestui tribunal fu scurtă, în unanimitate, Chary şi Karue fură condamnaţi la moarte; cât pentru ceilalţi, scăpară cu viaţă, dar li se porunci să plece imediat spre nord, fără arme şi fără provizii.

Printre baloturile trădătorilor erau două săculeţe cu pulbere de aur. Se aprinse un foc mare şi pulberea fu azvârlită deasupra, ca o jertfă funerară în memoria lui John Rock.

Zomba primi ordinul de a împuşca pe Chary şi Karue!

Şi când cei trei cercetaşi, împreuna cu oamenii lor fură pe poteca ce ducea spre lac, se auziră două detunături.

Un moment după aceea, Zomba venea şi el.

Pentru prima oară în viaţa lor cei trei cercetaşi simţeau cât e de grozavă şi de solemnă funcţia de judecător; şi aveau conştiinţa de a-şi fi făcut datoria.

Regăsiră piroagele acolo unde le lăsaseră şi se reîntoarseră spre colina pe care erau ruinele oraşului Kasombo.

Paznicii proviziilor îi aşteptau. În seara aceea, cei trei cercetaşi se putură, însfârşit, odihni fericiţi că erau iarăşi împreună, liniştiţi şi plini de speranţă.

În cursul acelei nopţi dormiră puţin şi vorbiră de planul care era acum scopul vieţii lor şi anume: să facă înconjurul pământului.

Străbătuseră pân-acum Africa, dar erau sătui de pericolele prin care trecuseră. Voiau să vadă alte orizonturi. Oceanul Indian, mai ales, îi ispitea. Intenţia lor era să se ducă la Zanzibar pe coasta Africei Orientale.

— Vreau să vânez tigri în junglă, fie la Ceylan, fie în insula Java, zicea Marius.

— Da, da, aprobă Raimondo şi la Melbourne sau la Sidney, care sunt porturile principale, vom cumpăra un vas. Cu aburi sau cu pânze şi după ce vom vizita Noua Caledonie ne vom duce într-una din acele minunate insule din Oceanul Pacific.

Era într-adevăr un program, care putea să-i facă să uite întunecosul trecut, făcând să pară mai luminos viitorul.

Astfel, cu inimile pline de speranţă se îmbarcară în piroge spre a traversa lacul Tanganyka de la vest la est şi a se avânta apoi în regiunile Africei Orientale.

— Se gândeau încă cu durere la John Rock, dar simţindu-se încă vii şi sănătoşi câteşi trei, cei trei cercetaşi erau siguri că atât timp cât vor fi împreună vor învinge orice obstacol.

Citiţi urmarea în fascicola nr. 12:

Dervişii asasini.

16 Pagini EXEMPLARUL 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI